

S.Marjasin: Du är välkommen till det här samtalet där vi gärna vill diskutera olika frågor och eftersom du i stort sett har varit med praktiskt taget hela tiden så ser vi dig som en viktig förbindelselänk till olika uppslag.

Nu gjorde vi så att vi skickade över ett ganska digert frågebatteri. Får jag säga så här, att vi behöver kanske inte jäkta för att hinna igenom allting. Hinner vi inte igenom det så hoppas jag att vi kan träffas en gång till och fullfölja det här. Å andra sidan, klarar vi av det på ett sammanträde så är det alldeles utmärkt. Då skulle vi gärna vilja göra på det sättet, att vi kan gå in på frågorna och sen kan kommittén komplettera vartefter som vi för resonemanget lite associativt så där.

Då skulle vi vilja börja fråga rent allmänt först om din egen position i det här sammanhanget?

S.Riberdahl: Mitt engagemang i Palmeutredningen det började i maj -86. Då var jag chefsåklagare vid åklagarmyndigheter i Stockholm och satt som chef på narkotikakammaren och handlade narkotikamål och kopplerimål. Då hade ju K.G Svensson avträtt som förundersökningsledare och Claes Zeime hade själv tagit över. Men Claes Zeime hade ju inte någon praktisk åklagarerfarenhet - just det här hantverket som åklagare - sen många år. Han hade ju varit tillsynsbyråchef här hos RÅ och sen så vart han då överåklagare. Så han ville gärna ha någon med sig som kunde det här dagliga hantverket och frågade mig om jag ville hjälpa honom. Det var tror jag före pingst, redan före pingst -86. Jag fick helgen på mig att tänka över det och på tisdagen då så sa jag att under förutsättning att det begränsades till dom här rena 'hantverksfrågorna' så var jag beredd att tacka ja. Men jag hade ju en rätt tung tjänst ändå så att till att börja med var det under dem förutsättningarna.

Sen följde jag med Claes Zeime på dom här sammanträdena. Jag diskuterade sådana frågor med honom som t.ex. hur man skulle hantera eventuella ansökningar om teleavlyssning. I juli månad dök ju det här PKK spåret upp med full kraft och då tror jag Claes Zeime ringde mig på min semester och frågade om jag kunde tänka mig att biträda honom i större utsträckning och så småningom så sa jag ja till det. Jag fick några dagar på mig att fundera. Sen, om jag kommer ihåg rätt, det har ju gått en tid och det här jag inga anteckningar om, så drogs det här PKK spåret upp med full kraft och då kopplades också Anders Helin och

Bosse Josefsson in i utredningen och åtminstone Anders och jag frigjordes från våra ordinarie tjänster och ägnade oss uteslutande åt palmeutredningen. Jag tror att det var från någon gång i mitten på september -86 och fram då till den femte februari.

Sen den femte februari så fortsatte Anders Helin och jag att arbeta med palmeutredningen på heltid. Det gjorde jag fram till, jag tror att det var någon gång i augusti -87. Jag tillträdde tjänsten som tillsynsbyråchef hos RÅ första september -87. Då gick jag alltså in på den tjänsten med allt vad det innebar och var inte längre heltidsengagerad i palmutredningen men fanns naturligtvis på myndigheten och deltog i samtalen runt det och också i sammanträden med polisen. Anders Helin var, om jag minns rätt, fortfarande tjänstledig från sin tjänst som chefsåklagare i Stockholm och då kopplades även Jörgen Almblad in. Bosse Josefsson hade lämnat utredningen redan den femte februari -87. Sen hade jag den så att säga. Jag jobbade som tillsynsbyråchef och hjälpte till av och till i palmeutredningen fram till årsskiftet 89-90 då blev jag överåklagare i stockholms län och tillträdde tror jag första februari -90. Sen var jag ju borta från RÅ och borta från den omedelbara närheten av palmeutredningen. Men jag stod med och jag gick in på semestrar och försökte vara med på sammanträden och var med som någon slags sammanhållande länk och kunskapsbank från den här första tiden. Så den positionen har jag haft fram till första november förra året då jag gick tillbaka, då som biträdande riksåklagare och tog över förundersökningsledarskapet i palmeutredningen.

S.Marjasin: Ja, kompletterande frågor på den punkten? Tack för den utförliga redogörelsen. Då kanske vi kan gå över till dom sakfrågor som vi har. Jag tänkte börja med kontakterna med Lisbeth Palme. Det har ju varit en diskussion av och till om hur du har hanterat samtalen med henne och hur det har bedömts i olika sammanhang. Nu vore det intressant att höra din reaktion på detta?

S.Riberdahl: Ja, jag tycker att dom här frågorna som har ställts här är väldigt bra och jag håller mig gärna till dom. Jag vet att jag hade inte personligen någon kontakt med Lisbeth Palme förrän i september -87. Kontakterna dess för innan, det framgår av förundersökningsprotokollet och jag vet egentligen inte mer om dom än det som står i förundersökningsprotokollet. Det hade då skötts av Hans Holmér. Sen så vet jag, det framgår inte av förundersökningsprotokollet, att Magnus Sjöberg och Holger Romander var uppe hos Lisbeth Palme någon gång under -87. Efter den sammankomsten så bestämdes det att jag skulle gå upp till Lisbeth Palme för att hon skulle få titta på en del fotografier.

Man skulle göra som man gör med andra som har varit närvarande på en brottsplats med en okänd gärningsman, hon skulle få se på fotografier som då hade plockats fram med ledning av det signalement som hon hade givit. Då kom jag att ha dom kontakterna vid fotokonfrontationen och det var tre gånger under -87. Jag har faktiskt fått fram papper på det och jag kan ge kopior av det som ni kan få. Den som hjälpte mig att plocka ihop fotografierna hos polisen var en kriminalinspektör som heter Jan Svelin och han har också motsvarande anteckningar som jag har, så det finns alltså uppe i palmeutredningen. Den första kontakt som jag hade med henne var då den fjärde september och då fick hon se på ett antal fotografier (vilket antal det är det har jag inte på mina egna papper men det har alltså Jan Svelin hos sig) och där har jag då gjort anteckningar om att Lisbeth Palme föredrar att titta på fotografierna på egen hand och så plockar hon ut fjorton fotografier och så talar hon om vilket fotografi som mest liknar mannen på Sveavägen och så säger hon då att den här mannen han var i fyrtiofemårsåldern, hade förhållandevis ljusa ögon, kinderna var långa och raka, käkpartiet markerat och satt långt ner. Avståndet mellan näsa och överläppen var långt.

Nästa sammanträffande jag hade med henne var den nionde september -87 och då förevisades hon också ett antal fotografier precis på samma sätt som tidigare och sen det tredje sammanträffandet var den 21:a september -87 och det gick till på samma sätt. Jag vet också att jag vid ett tillfälle och jag tror att det var den 21:a december gjorde motsvarande fotokonfrontationer med Mårten Palme som ju också hade sett en man utanför Grand. Då var ju naturligtvis inte Lisbeth Palme närvarande för det gällde ju liksom att skilja familjemedlemmarna åt så att dom inte talade sig samman om sina synpunkter på hur den här mannen såg ut. Det var kontakterna -87. Sen har jag, jag har gjort en liten pärm med (anteckningar) - den här hittade jag i kassaskåpet hos oss - från den tiden då dom här kontakterna pågick. Det står LP på ryggen på dom. Under -88 så har jag inga anteckningar om hur många sammanträffanden jag hade med Lisbeth Palme men jag tror att det var två stycken under våren -88. Det är alltså ingen uppgift som... det är bara som jag minns. Jag tror att ett av dom sammanträffandena berodde på att hon skulle kommentera en kalender som hade hittats på Olof Palmes tjänsterum. Hon hade gjort det en gång tidigare men det var vissa ofullständigheter.

Sen var jag också uppe hos henne vid åtminstone ett par tillfällen under hösten -88. Då hade jag med mig Jörgen Alnblad vid ett tillfället och jag undrar om inte vid det andra tillfället Jörgen Alnblad var uppe ensam. Sen har jag naturligtvis haft vissa telefonsamtal med henne. Hon

ringde ibland, särskilt om det stod någonting om palmeutredningen i tidningarna och funderade vad det var och varför det skrevs i tidningarna. Hon var ju lite besvärad av det. Om jag stannar där tills vidare. Det finns ju mer att säga om detta och jag kan lämna den här pärmen om jag sen får tillbaks den för att det är så att säga mitt minne.

S.Marjasin: Ja det vore intressant. Vi sätter värde på om vi får låna den för det sparar lite tid också om vi kan få ta del av den där. En fråga som ligger lite utanför det här men som följer av det som du säger. Har något av dom här fotona som man identifierade har dom sen aktualiserats i utredningen?

S.Riberdahl: Nej, och därför så var jag så, jag svarade kanske nej lite för tidigt men, dom här fotografierna dom var tagna från olika personkonstellationer. Utredningen är ju upplagd under olika avsnitt och både Svelin och jag var väldigt noggranna med att det skulle finnas någonstans (antecknat) vilka fotografier hon hade tittat på. För i en framtid när en person grips så är det ju viktigt att veta, har hon sett ett fotografi av den här personen eller inte. Så det första vi gjorde när Christer Pettersson aktualiserades det var att gå igenom det här materialet. Jan Svelin gjorde det och jag fick besked om att fotografiet av Christer Pettersson hade inte varit med. Jag har ingen minnesbild av att någon annan har aktualiserats. Det var vissa personer som var intressanta i utredningen som var med men dom har inte aktualiserats senare.

A.Stening: Jag vill bara precisera, hon pekar alltså inte ut något av fotografierna?

S.Riberdahl: Nej hon pekade inte ut dom men hon berättade så att säga med utgångspunkt från fotografierna. Hon sa att gärningsmannen var lik eller, som hon sa - hon kallade ju honom aldrig gärningsmannen utan 'den person som hon såg på Sveavägen' - han påminde i de eller de avseendet om de och de fotografiet. Jag har det här. Hon säger till exempel...jag läste upp det hon sa den fjärde, ska se här om jag hittar några mer. Jo, hon säger då bland annat den 21:a december så har jag antecknat att hon stannade för ett fotografi (H40 28D) som företedde vissa likheter. På H51, H58 stannade hon inför och ett annat fotografi hade kanske någon likhet H6947 och då är det min kommentar föreställande Delatia dom raka dragen över ögonen, hållningen D5801 - 1 , D5817-A något lite likt mannen som sköt och så fortsätter det på det här sättet. Men hon säger aldrig, att det är han, det gör hon aldrig när det gäller dom här fotografierna.

S.Marjasin: En fråga som vi har diskuterat i kommissionen det är ju då förhållandet mellan åklagare och poliser och deras kontakter med Lisbeth Palme. Föregicks det av någon slags diskussion emellan er?

S.Riberdahl: Jag känner inte till det. Jag tror att det föregicks...det här är alltså en uppfattning jag har... Jag vet inte men jag tror att det var så att efter den här sammanträffandet mellan Lisbeth Palme och Holger Romander och Magnus Sjöberg som inom parentes sagt inte uppfattades som så lyckad av i vart fall Magnus Sjöberg, så kom Holger Romander och Magnus Sjöberg överens om att någon annan än dom skulle sköta dom här kontakterna. Då hade hon uttalat synpunkter på till exempel Axel Morath och också på Anders Helin och deras uttalanden i massmedia men hade inga som helst synpunkter på mig så därför föll valet på mig. Jag tror uteslutande att det var en tillfällighet, att det berodde på detta alltså...

S.Marjasin; Hur ser du på den omständigheten att den som är spaningsledare eller spaningschef inte har direktkontakt med Lisbeth Palme?

S.Riberdahl: Ja, det hade ju naturligtvis varit väldigt bra om spaningsledningen hade kunnat ha den kontakten. Hans Holmér hade ju det. Men hon accepterade inte det och hon lämnade inga uppgifter till spaningsledningen. Det gick inte att..

S.Marjasin: Talar du om tiden före februari?

S.Riberdahl: Nej, jag talar nu om tiden efter den femte februari. Därför att jag tror att hennes misstroende mot utredningen överhuvudtaget, den började nog på ett väldigt tidigt stadium. Hon hade den uppfattningen att det läckte i massmedia och hon hade också den uppfattningen att det var polisen som läckte i massmedia. Och ni har ju tagit del av dom här första förhören som ju är kryptisk, enligt min mening i överkant. Det berodde ju på hennes rädsla för att något skulle komma ut. Men det är klart att det är ju ingen lyckad situation.

Jag ser att en fråga här - frågan fyra: Skiljer sig kontakterna med behandlingen av Lisbeth Palme från vad som är brukligt och i så fall på vilket sätt och har det i så fall haft någon avgörande betydelse för utredningen och processen? Jag hade anledningen i går att fundera lite över sådana frågor när jag talade med den åklagare som hade målet i Kungälv, som gällde mordet på den här pojken Hron, om hans kontakter med föräldrarna som då är målsägande i det målet och som ju...man

måste så att säga försöka sätta sig in i deras situation. Det var väl det man försökte med Lisbeth Palme men hon skilde sig då, om man tittar på föräldrarna Hron, i ett avseende nämligen att dessutom är hon den person som förmodligen kan lämna dom mest relevanta uppgifterna när det gäller själva gärningen. Och det är ju då viktigt att man får dom uppgifterna annars kan man ju inte utreda mordet.

S.Marjasin: Får jag fråga, har Lisbeth Palme uttalat att hon inte vill träffa Ölvebro till exempel?

S.Riberdahl: Ja det har hon gjort.

S.Marjasin: Till dig?

S.Riberdahl: Nej, inte till mig utan det uttalandet har hon gjort till andra och inte direkt till mig.

A.Stening: Ja, det är också väldigt centralt som du själv antyder och det betyder och det begriper ju säkert allihopa att man redan då insåg att det var ett problem. Men ändå skulle jag vilja veta hur du personligen reflekterade över det eftersom du, som du säger själv, hade ett ögonvittnen, det enda ögonvittne som du kunde räkna med att nånsin komma att ha och du har också en påtaglig manipulation om man säger så.. Hur tänkte du framåt så att säga på rättegången?

S.Riberdahl: Ja, det var ju inte bara jag som tänkte utan min roll var ju underordnad. Vi tänkte väl allihop på detta och det var ju så att säga, som jag fattade det, grunden till att Holger Romander och Magnus Sjöberg tog kontakt med Lisbeth Palme - för att få till stånd en bättre kontakt mellan utredningen och Lisbeth Palme för att kunna hålla ett ordentligt förhör med henne. Och för att över huvudtaget kunna göra dom här fotokonfrontationerna till exempel som är naturliga i alla mordmål där man har en okänd gärningsman för att försöka pejla fram hur ser den här personen ut.

A.Stening: Jag har bara en följdfråga här. Tänkte ni då på vilka konsekvenser det här skulle kunna att få i själva rättegången i förhörssituationen?

S.Riberdahl: Ja, jag har faktiskt med mig en lapp som jag har suttit och skrivit för hand under ett telefonsamtal med Lisbeth Palme och jag kan kanske, och där framgår det att jag försöker få henne, det är lite senare det är framme i -89. Jag kan läsa upp det så kanske du förstår mitt

bekymmer och vad jag tänkte. Det är ett telefonsamtal som föregår ett...där jag försöker få henne att berätta för oss om hon har några skadeståndsanspråk och om hon kan tänka sig att se Christer Pettersson i verkligheten. Jag kan inte läsa allt jag skrivit för jag har tydligen suttit och skrivit för hand och då har jag skrivit, "delta i det här avseendet" och så står det "jag orkar inte vad som helst, jag tycker det är enastående att jag orkat, jag har sagt mitt i förundersökningen". Det här är alltså då någon gång våren -89 måste det vara. Sen har jag satt inom parentes - vilket måste vara vad jag själv säger - "förklarar RB:s regler" och "så du menar att om jag inte orkar så kommer ni inte att få fast honom". Sen kan jag inte se vad jag har skrivit, "eller hur?" och sen så inom parentes "då meddelar jag din inställning" och så har jag fortsatt att skriva, "retirerar och säger att det är en informell information" och "hon kommer att ta ställning senare". Sen så har jag skrivit "mycket" och sen så kan jag inte se vad jag har skrivit. Och ringer upp igen och säger att "det är en öppen fråga, lämnar besked när det passar henne" och sen så har jag skrivit "om jag hade blivit skjuten hade ni inte kunnat klara upp det".

S.Marjasin: Gun-Britt först och sen Bengt-Åke.

G-B Mårtensson: Är det så att hon är direkt fientligt inställd eller är det mera att hon känner att hon inte orkar utan att det är någon slags svag inställning i det hela?

S.Riberdahl: Nej, om hon var fientlig eller ej det kan jag inte uttala mig om. Men hon är naturligtvis oerhört störd över vad som har hänt. Hon är pressad, hon tycker att hon har vikts ut i massmedia och hon tycker att det är polis och åklagares fel. Hon är, om man säger, inte vänligt inställd till oss men hon har så att säga, jag har aldrig upplevt henne som fientlig gentemot mig som person utan att...även om hon säger på det här sättet så upplever jag det mer som en markering för att skydda sin integritet.

G-B Mårtensson: När vi har diskuterat här några gånger så har vi funderat över om man skulle kunna svänga Lisbeth Palmes inställning genom att ta hjälp av någon utomstående. Då har vi fått veta att Hans Dahlberg har gjort ett sånt försök att tala med henne. Är det det enda försöket i den riktningen?

S.Riberdahl: Nej, det är det inte, jag hade också kontakten med sönerna, med Mårten och Joakim, och dom var med vid en del av dom här sammanträffandena inte när hon tittade på fotografierna utav naturliga

skäl men, vid ett sammanträffande där Jörgen var med vet jag bestämt att både Joakim och Mårten var med. Och vi har alltså haft kontakter också och Ölvebro har haft kontakter både med Joakim och Mårten Palme och det har gått alldeles utmärkt.

B-Å Jonsson: Jag har fått intrycket att det var väldigt många människor som hade till uppgift att så att säga överbrygga Lisbeth Palmes inneboende misstro mot polisen och åklagare och men det lyckade uppenbarligen inte. Men när åklagarna tog över och skulle vara undersökningsledare, sa man då ifrån att nu får ni plocka fram en riktig förhørsledare här som har förmåga att hantera människor?

S.Riberdahl: Hon vägrade att i överhuvudtaget att tala med polisen. Och jag vet inte om du känner till Paul Johansson till exempel?

B-Å Jonsson: Jo, jag känner till honom.

S.Riberdahl: Det var ett förslag som jag hade med hänsyn just till dom här kvalitéerna som du berörde.

B-Å Jonsson: Men det kom lite för sent det där, loppet var ju kört när Paul Johansson skulle in i bilden, då var händelser och positioner fastlagda?

S.Riberdahl: Jag tror att loppet var kört på ett väldigt tidigt stadium. Jag tror att det var långt innan jag kom in i utredningen. Om man tittat på dom här förhören som har hållits precis efter mordet så... ett utav hennes stora, vad ska man säga, när det verkligen kom till en punkt när hon inte ville medverka längre och tyckte att hon blivit misshandlad - det var ju det här första förhöret som hålls, jag tror det var Rehneborg och någon annan som är uppe och pratar med henne. Jag tror faktiskt att jag har förhöret här. Jo, det är nog det här förhöret, Sjöblom var det nog som var uppe, jag tror att det var det...Det var något utav förhören som är dom första dagarna, då två poliser var uppe. Sen så kom det ut i massmedia, menar hon, precis vad hon hade sagt och då ville hon inte längre ha med polisen att göra. Sen ska man nog säga att Lisbeth Palme ändå förstod och insåg att...och det framgår utav hennes samtal - som jag har nedtecknat - med mig, därför att hon ställde ju sen upp vid dom här vittnes- eller dom här konfrontationerna som gällde Gunnarsson och då, det upplevde hon, och det är också en grund till att vi sen håller den här konfrontationen på RÅ.s kansli, att hon fick löpa gatlopp när hon skulle delta i den här...när man skulle hålla konfrontationsförhör med henne. För det stod personer och tittade på henne och jag minns inte om

det var så att också pressen var på plats. Men hon upplevde sig som betittad och det tyckte hon var obehagligt. Jag har en viss förståelse för det faktiskt.

B-Å Jonsson: Hennes avvisande attityd grundades då på att hon var förargad över läckorna?

S.Riberdahl: Ja, det uppfattade jag som den första grunden till det. Och sen förargades hon också över uttalanden som gjordes i pressen utav olika befattningshavare både på polissidan och åklagarsidan.

B-Å Jonsson: Ja, för annars är det ju, det är ju inte alls ovanligt att en målsägare i grova brott(mål) ofta har en mycket negativ inställning till polis och åklagare, att man är mycket fientligt inställda och att det kan åtgå många timmar och dagare att försöka komma till rätta med den aversionen.

S.Riberdahl: Det är riktigt. Mina kontakter med henne var just i det syftet att försöka få till stånd ett mer normalt förhållande med henne för att kunna hålla ett fylligare förhör som vi kunde få dokumenterat. Men det blev inte så.

H.Winberg: Ja, jag vill komma tillbaka till det du sa att Holger Romander och Magnus Sjöberg besökte Lisbeth Palme vid något tillfälle. Det var alltså då riksåklagaren och rikspolischefen. Det kan man ju säga är en mycket ovanlig situation att landets riksåklagare och rikspolischef tillsammans besöker en målsägande.

S.Riberdahl: Ja. Men det var så angeläget att få uppgifterna från henne och det bottnade naturligtvis i det.

H.Winberg: Ja, och det var då ett försök att markera hur viktigt det var för utredningen. Och det är det jag vill komma till. Man får ju... Lisbeth Palme ger ju det intrycket, att hon anser sig icke vara någon vanlig målsägande. Det kan man ju diskutera om hon var eller inte. Men det var ett speciellt fall och här gjorde man ett försök. Men samtidigt så har vi ju upplysts utav Ölvebro här tidigare att när han trädde till så träffade han henne tydligen en gång och då säger han att det här ska bedrivas som en vanlig mordutredning och då får han höra att det här är minsann ingen vanlig mordutredning.

S.Riberdahl: Det känner jag inte till.

H.Winberg: Ja, något åt det håller. Men summan av det hela, det jag ville ha fram var om du vet något om betingelserna för att Sjöberg och Romander går upp?

S.Riberdahl: Jag vet inte mer än jag har sagt nu, därför att det fattades ju på en nivå långt över mig, att dom gick upp, men min minnesbild är att orsaken till det var just det, att försöka få till stånd en bättre kontakt och att den inte fungerade. Och efter den femte februari så hade det då gjorts trevande försök som jag uppfattade det, men jag har inte varit med om dom utan jag träffade henne först då den fjärde september och det var efter det att Holger Romander och Magnus Sjöberg hade varit där och orsakat av detta deras sammanträffande med Lisbeth Palme.

H-G Axberger: Jag har samlat på mig lite olika saker här. Den här misstron som hon säger sig har känt mot polisen. Vi har hört Hans Ölvebro här tidigare säga att det här uppgiftslämnandet som hon stördes av det var ett normalt uppgiftsulämnande som krävdes av spaningen, att man ville få spridning på dom här signalementsuppgifterna och att det inte skulle ha varit otillbörligt läckage.

S.Riberdahl: Nej, det tror jag inte att det var. Jag har ingen minnesbild av vad det var för uppgifter som gjorde att hon blev förargad. Det minns jag faktiskt inte. Och jag har...så att det kan vara precis som Hans Ölvebro säger.

H-G Axberger: Den andra den här incidenten, när hon skulle hör eller delta i konfrontationen med Gunnarsson och fick löpa gatlopp, vet du hur det praktiskt var eller?

S.Riberdahl: Nej, det vet jag inte. Det var ju långt före min tid.

H-G Axberger: Är det någon som skulle kunna lämna uppgifter?

S.Riberdahl: Ja, KG Svensson och också försvararen som då var advokaten Falk.

A.Stening: Han hördes ju om det i hovrätten.

S.Riberdahl: Ja, just det.

H-G Axberger: Men mot bakgrunden av det här då, var det en välgrundad misstro som hon kände?

S.Riberdahl: Nej, det tycker jag inte. Men jag kan förstå att det blev så här därför att dels då så tror jag - jag är ju ingen psykolog, men jag tror - att det är en person som har en stark integritet och känner obehag att bli utvikt i pressen. Och det i kombination med den stora uppmärksamhet som av naturliga skäl den här gärningen rönt i massmedia så blev det ju naturligtvis väldigt arbetsamt för henne rent psykiskt. Man kan ju inte bortse ifrån att hon också hade privata känslor i det här och inte bara som statsministerhustru. Så att...men jag kan förstå henne i så måtto. Men däremot så har jag ingen grund för och jag anser inte heller att det har skett någonting som är otillbörligt eller fel som hon skulle kunnat ha förargat sig över av den grunden. Det finns en sak som jag var lite bekymrad över men det kommer vi kanske till sen. Det var när det gäller massmediaavsnittet när det gäller dom här läckorna före konfrontationerna som jag tyckte var bekymmersamma. Det kommer sen.

H-G Axberger: Du sa att Magnus Sjöberg hade uppfattat det här besöket som mindre lyckat. På vilket sätt?

S.Riberdahl: Det vet jag inte.

H-G Axberger: Du har bara hört den kommentaren?

S.Riberdahl: Det är den kommentaren...han har säkert utvecklat det men jag minns det inte, utan det är det enda jag minns.

H-G Axberger: Ska man förstå det så att vid det besöket så angav Lisbeth Palme i praktiken vem hon ville ha genom att utesluta olika?

S.Riberdahl: Det vet jag inte. Det tror jag är bättre att ni frågar Magnus Sjöberg om direkt eller Holger Romander, för att det vet jag helt enkelt inte.

H-G Axberger: Men du beskrev ju som att du kom in i bilden på grund av att du nämndes så att säga inte?

S.Riberdahl: Jag vet inte varför men så vitt jag kan förstå så hade hon inte då några synpunkter överhuvudtaget på mig. Jag hade heller inte förekommit i massmedia.

H-G Axberger: Den här lappanteckningen som du läste upp, där är det lite oklart vissa saker. Det säga att någon ska återkomma, att det ska vara en öppen fråga. Är det för Lisbeth Palme som det är en öppen

fråga, är det hon som ska återkomma eller är det du som ska återkomma?

S.Riberdahl: Ja det här är ju en lapp som har blivit kvar - inte utav misstag men utan av en tillfällighet - i handlingarna och den ligger tillsammans med telefonsamtal som jag har haft med Lisbeth Palme under -89 när förundersökningen mot Christer Pettersson pågick och jag får ju lov att tolka min egen lapp.

H-G Axberger: Du har ingen egen minnesbild?

S.Riberdahl: Nej, jag har ingen egen minnesbild av det utan som jag förstår, som jag har skrivet, det låter väldigt konstigt, så är det Lisbeth Palme som ska ringa upp igen och att hon säger att det är en öppen fråga. Jag har satt vissa saker inom parentes. På grund av innehållet så drar jag den slutsatsen att det är vad jag själv säger till Lisbeth Palme.

H-G Axberger: Det var så jag tolkade det också.

S.Marjasin: Innan jag lämnar ordet till Anders så får jag fråga en sak om det nu var så att Lisbeth Palme upplevde att åklagare och poliser var frostiga mot henne...

S.Riberdahl: Nej, inte frostiga, det tror jag inte .

S.Marjasin: Du tror inte det, vad jag ville komma fram till i frågan, kunde det här i så fall ha mötts av en mera strikt hållning från polisens sida som gjorde att hon upplevde att det fanns trots allt ett avstånd?

S.Riberdahl: Jag vet inte det. Jag tror snarare att hon tyckte att vi var okunniga, klantiga och inte skötte vårt jobb.

S.Marjasin: Jaha, O.K, Anders.

A.Stening: Två saker, dels till det du svarade nyss. Det här som du säger om rättegångsbalken i den här lappen som du skrev, kan man tolka det som att du har talat om för henne att hon ju då egentligen kanske inte ytterst ut behöver vittna eller har du snarare berättat hur det går till så att säga, hur bevisningen fungerar. Har du något minne utav det?

S.Riberdahl: Jag har ingen som helst minnesbild av vad jag har sagt utan jag hittade den här lappen i morse innan jag gick hit.

A.Stening: En följdfråga då. Vet du om, hade du intrycket utav att, hon i någon mening hade kännedom om det förhållandet att hon ytterst inte behöver ställa upp eller var hennes inställning dikterad helt oavsett detta så att säga?

S.Riberdahl: Det vet jag inte, men jag tror att hon hade en vilja att ställa upp för att få det här uppklarat, den uppfattningen hade jag att det hade hon.

A.Stening: Sen en sista fråga som handlar lite mera generellt, när jag ställde frågan nyss om vilka typer av funderingar ni hade om vad detta skulle betyda inför rättegången så läste du upp det här. Det har naturligtvis att göra med svårigheterna att få henne att uppträda. Men...det här kanske är en svår fråga att svara på eller att minnas, det måste ju ha föresvävat dig att den typen ut av händelse som här inträffade skulle komma att bli problematiska ur förhörssynpunkt alltså ur bevisvärdesynpunkt och frågan är om du eller om ni hade diskussioner om det här - den fara som så att säga låg i att det här blev så här pass illa?

S.Riberdahl: Ja, jag vet ju att i samband, innan konfrontationen så hade jag ett samtal med, när vi går upp mot lokalen där vi hade konfrontationen - om det är då eller om det är tidigare - jag har talat om det här, vikten av att vad hon säger sig tas upp på band, men det var hon ju alldeles avvisande till och det skulle inte få förkomma, det var hennes uppfattning. Så det vet jag att jag har förklarat för henne och vad det betyder att man inte kan göra en så att säga en ord för ord dokumentation, var det betyder från bevissynpunkt.

A.Stening: Får jag hinna med en ytterligare följdfråga till detta. Vad som inträffade under rättegången nu till exempel, att man lyfter fram saker som hon har sagt i dom första förhören relativt lösryckt och ställer det mot det hon säger i rättegången, den motsättningen tas egentligen aldrig upp i någon slags redogörande eller analytisk mening så att man får ett klagörande utan kvar står även efter pläderingen egentligen de här motsättningarna och då var åtminstone min tanke när man hörde det, vad hade man, på vilket sätt hade man förberett sig för, att man skulle kunna komma att få den här typen av - från försvaret naturligtvis om försvaret skulle uppträda skickligt - att dom skulle plocka fram dom här typen utav rykten?

S.Riberdahl: Ja, jag tror, eller jag vet att vi var medvetna om det. Sen var det ju Anders Helin och Jörgen som drev processen. Så att vad dom

har haft för funderingar vågar jag inte svara på, men att dom här frågorna var både aktuella och att vi funderade i dom här banorna det vet jag.

S.Marjasin: Ett ögonblick, Tora först sen Bengt-Åke.

T.Holst: Vi har lyssnat på en intervju som gjordes med henne alldeles efter eller i samband med att Christer Pettersson frigavs och där förklarar hon väldigt tydligt att hennes yttersta målsättningar har varit att avge ett så bra vittnesmål som möjligt...?

S.Riberdahl: Det är säker så och jag tror också att hon har den uppfattningen att hon inte ville att dom här sakerna som hon upplevde som obehagliga till exempel att gå genom polisens lokaler när folk stod och tittade på henne, att vi satte på bandspelaren när hon skull höras, att det skulle störa henne så att hon inte skulle kunna avge ett, vad ska jag säga, ett så korrekt eller så korrekta uppgifter som möjligt, det är alldeles riktigt.

T.Holst: Då får man en känsla av att hon inte har förstått hur hon själv underminerade...?

S.Riberdahl: Nej, det tror jag är riktigt. Jag tror aldrig att hon tog det till sig egentligen.

H-G Axberger: Korridoren är ju lätt att förstå: gatloppet. Men varför skulle det vara obehagligt att bli inspelad på band?

S.Riberdahl: Jag tror att hon misstrodde oss och utredarna på det sättet att hon trodde att det skull komma att spelas upp i massmedia. Och den risken kan hon ju löpa om man sen tar upp det här i rätten och det blir offentligt och massmedia finns i lokalerna vilket ju naturligtvis det skulle bli så i en rättegång.

H-G Axberger: Det betyder ju i praktiken att hon ville inte finna sig i den offentlighet som gäller i systemet?

S.Riberdahl: Nej, det är så.

B-Å Jonsson: Lisbeth Palme hade ju blivit hörd och lämnat en beskrivning av en gärningsman bland annat hade hon beskrivit en person för Holmér i inledningsfasen. Sen nämner du här, att man visar ett antal fotografier för Lisbeth Palme och du har ju antecknat numrena på dom

fotografierna. Du nämnde också uttrycket konfrontation men var det enligt din uppfattning en frivillig fotokonfrontation?

S.Riberdahl: Nej det var inte.

B.Å Jonsson: Var detta istället åtgärder som syftade till att få ytterligare substans i ett signalement, i en beskrivning av gärningsman?

S.Riberdahl: Det är riktigt ja, det senare är det riktiga, det var att få ytterligare substans i det därför att i dom här beskrivningarna som Lisbeth Palme hade lämnat i förhöret i dom tidigare förhören var väldigt knapphändiga.

S.Marjasin: Ja, vi har väl spämt över en del andra frågor men jag tycker att vi går tillbaks till frågeschemat så kan vi sen när vi kommer in på dom här punkterna komma tillbaks till det som du har varit inne på. Ni har alltså diskuterat med Lisbeth Palme och försökt klargöra för henne att det här är viktigt för utredningen att man får en allsidig belysning.

S.Riberdahl: Däremot så fråga 3...

S.Marjasin: Ja, det var den jag tänkte komma in på, just den här konfrontationbiten, klargjordes det på ett riktigt sätt så att hon förstod det?

S.Riberdahl: På ett riktigt sätt, det vet jag inte. Men vi försökte i vart fall.

S.Marjasin: Allright, du förstår vad jag menade.

S.Riberdahl: Däremot så är jag lite osäker jag minns inte riktigt. Det finns ju antecknat i förhöret att hon säger att hon vill inte att Arne Liljeros är med. Vi pratade, men jag tror inte att det var jag som förde det samtalet med henne. För jag minns inte alls detta. Hur det var med försvarsadvokaten. Jag vet att hon inte ville att han skulle vara med men jag kan varken höra eller se situationen framför mig. Men däremot så vet jag just det här med bandupptagningen, att det var något vi talade om. Och sen det här med om man skiljer på behandlingen av Lisbeth Palme från vad som är brukligt. Det kan vara svårt, det kan som du vara inne på Bengt-Åke Jonsson vara mycket svårt att närma sig en målsäganden och då kan man ju fråga sig vad har man för yttersta remedium? Ja, man kan ju naturligtvis hämta målsägande till förhör men det leder ju ingenstans. Man är ju i behov utav riktiga och korrekta

och fylliga uppgifter och det får man enligt min mening inte på det sättet.

S.Marjasin: Frågan är om detta har haft en avgörande betydelse för utredningen och processen?

S.Riberdahl: Om det har haft avgörande betydelse...det finns så mycket annat som jag tycker har haft betydelse för detta, till exempel att man inte har haft något vapen. Kanske den bristfälliga tekniska undersökningen, brottsplatsundersökningen, som gjordes första dagen. Det har naturligtvis haft betydelse men en avgörande betydelse vet jag inte om jag vill säga. Det har haft en stor betydelse men det finns ju så mycket annat som har spelat in.

H-G Axberger: Jag vill återgå till fråga 3. Går det att få något klart svar på den där frågan bakgrunden till att den ställs det är att vi här har diskuterat efter tidigare utfrågningar om kanske...ja, helt enkelt undrat om det finns anledning att vara kritiska här och då undrar jag hur du ser på den frågan självkritiskt blickar tillbaka på det från förundersökningsledningssynpunkt? Kunde det där ha gjorts bättre? Alltså just att förklara för henne vilken betydelse hennes inställning skulle kunna komma att få?

S.Riberdahl: Jag vet inte det, det är lite svårt att svara på i efterhand faktiskt. Dom här turerna var ju många och spände över flera år och det var olika personer som var inblandade. Och jag tror t.ex., att det hade varit viktigt i ett tidigt skede få ett så fylligt förhör som möjligt med henne därför att det är ju, åtminstone enligt min uppfattning, en utav dom absolut viktigaste principerna att man ska försöka...det är ju i början man minns bäst och mest korrekt, man har inte fått så mycket influenser från andra håll. Det som hade varit oerhört bra det var om man hade kunnat få ett fullständigt förhör upptaget på band med Lisbeth Palme i något sånär anslutning till själva brottet och vad som sas då, vad man förklarade för henne då, det vet inte jag. Men så vitt jag kan förstå, eftersom Hans Holmér går upp själv till henne, så måste han ju ha fäst ett stort avseende vid detta och han kan naturligtvis bäst svara på det själv. Men jag kan inte tänka mig annat än att man förklarade för henne, för det var ju så oerhört viktigt att få dom här uppgifterna.

H-G Axberger: Men något som du var med om var den här konfrontationen?

S.Riberdahl: Ja, och då förklarade vi för henne, och jag vet, jag kommer

ihåg just det här när vi gick upp på RÅ:s kansli att jag förklarade dels detta för henne och jag har en uppfattning att vi har pratat om det också före just tidpunkten för den här konfrontationen för vi visste ju att vi skulle komma i den här situationen inom en viss tid. Men sen, om det har gått fram, det vet inte jag för att ..

H-G Axberger: Ni ställde det i alla fall inte som ett villkor. Ni sa inte att enligt vår mening ska advokaten vara närvarande?

S.Riberdahl. Nej, det gjorde vi inte därför att då hade hon, det är jag alldeles övertygad om, sagt att då ställer jag inte upp.

H-G Axberger: Ni anteciperade så att säga...

S.Riberdahl: Jag vet inte om den frågan ställdes till henne men när det gällde bandet så var det helt klart och det tyckte jag nästan var viktigare än försvararen. Jag kan utveckla varför sen. Men att man kunde dokumentera vad hon sa på band och ha, det var den avgörande punkten för mig som åklagare. Det vet jag att där hade hon den uppfattningen att hade vi sagt att vi..... (bandet slut sid A) (sid B)...det är villkoret att vi kommer dit och att polisen är med, då hade hon inte kommit, det var så.

H-G Axberger: Hur resonerade du i så fall inför det scenarioet, om man tänker sig att ni hade ställt det där villkoret och hon hade vägrat, vad skulle ha hänt sen?

S.Riberdahl: Ja, hon vägrade ju. Det här med bandet det pratade jag ju med henne om och hon sa att det ställer jag inte upp på. Tydligare kan det kanske inte vara. Då drog vi den slutsatsen att vi fick lov att ta dom uppgifter vi kunde få. Det var så pass viktigt för oss, vi kunde ju inte hålla henne utanför processen. Vi hade ju uppgifter om Christer Pettersson. Vi hade så pass mycket så att han var ju då, jag kom inte ihåg om han slutligen hämtades till förhör eller om han kom till förhör på egen hand det minns jag faktiskt inte...

S.Marjasin: Han hämtades väl för det var väl det som gjorde att Aftonbladet kunde identifiera den...?

S.Riberdahl: Det vart något strul med det där hämtningsbeslutet när det skulle verkställas så jag vet inte om man verkligen verkställde det eller om det skedde sen på annat sätt det vågar jag inte svara på. - Men nu tappade jag frågan, förlåt. Jo, hon ställdes ju inför detta att vi ville ta

upp det på band och det ställde hon inte upp på. Och då gjorde vi den bedömningen att vi måste försöka ta det vi kan få av henne. Vi kan inte hålla henne utanför processen därför att hon är ju den enda som har sett en person som med säkerhet kan knytas till själva gärningen. Dom andra till exempel Mårten - det kan ju vara en annan person han har sett (ohörbart) fram till mordplatsen.

H-G Axberger: Ni spekulerade inte i möjligheten att om ni sätter hårt mot hårt här och hon vägrar att medverka då kommer trycket i nästa skede att bli så stort på henne att hon måste i praktiken medverka?

S.Riberdahl: Vi var ju i en väldig tidsbrist, vad skulle vi göra, därför att situationen är ju den att vi har pratat med henne och hon säger nej. Utredningen rullar på vi står inför en punkt där vi måste göra ett ingripande mot Christer Pettersson. Vi har ju inte tid att förhandla med henne en eller två månader, då är det ju kört i alla fall. Och vi måste ju göra dom här konfrontationerna samma dag så att dom inte hinner prata sig samman eller lämna...inte prata sig samman i något illvilligt syfte utan att man lämnar uppgifter till varandra som gör att konfrontationen blir värdelös.

B.Nygren: När hon då vägrar så att säga, att det här ska få tas upp på band förhöret med henne. Får hon i den situationen då klart för sig att i och med det så underminerar hon förundersökningsarbetet?

S.Riberdahl: Bevisningen blir sämre, ja.

B.Nygren: Att den blir sämre. Hon står inför en valsituation här då, hur kommenterar hon det?

S.Riberdahl: Hon kommenterar inte. Hon säger att jag vill inte.

B.Nygren: Hon vill inte.

A.Riberdahl: Jag minns naturligtvis inte hur orden föll det är fullständigt omöjligt, det är så många år sen. Men vissa saker minns man ju tydligare än andra men detta är oklart.

H-G Axberger: Det måste ju innebära att hon faktiskt sätter sitt integritetsintresse före utredningsintresset när hon ställts inför valet?

S.Riberdahl: Det tror jag att hon gör, ja. Det är min uppfattning att hon gör det.

S.Marjasin: Om man då går vidare på det här resonemanget om någon annan skulle ha en annan målsägare skulle ha haft samman inställning och uppfattning hur skulle du ha reagerat då?

S.Riberdahl: Man har inte så stort val. Man måste ha in dom här uppgifterna i utredningen och det måste ske vid en bestämd tidpunkt, man har inte så lång tid att förhandla på. Jag har väl under mitt trettioåriga åklagarliv inte träffat någon som har varit så svårövertalad som hon, det kan jag säga.

S.Marjasin: Nej, ja varsågod Bent-Åke.

B-Å Jonsson: Tror du att någon överhuvudtaget hade kunnat påverka Lisbeth Palme till större öppenhet? Jag tänker på närmast om man istället för att låta Holmér och Lindström komma dit första gången och istället exempelvis skickat dit Paul Johansson?

S.Riberdahl: Jag tror inte det. Det fanns någon polis som hon hade som särskilt sönerna Palme hade en god kontakt med, jag tror att han hette Gunnar Hjerner och det tror jag var en kontakt dom hade under den första tiden av Palmeutredningen något som dom sen behöll under fortsättningen och som också träffade då Lisbeth Palme av och till - men det hjälpte liksom inte. Jag tror inte det. Hur stort förtroende jag än har för Paul Johansson så tror jag inte det. Därför...jag tror också att hon ville bli bemött på en viss nivå jag tror inte att, det låter lite fånigt, att Paul Johanssons status riktigt räckte till. Och det jag nu säger det är inte sagt i någon elak mening gentemot Lisbeth Palme heller, men jag tror att hon hade den uppfattningen.

S.Marjasin: Om man går vidare till avsnittet 2:5. Nu har du redogjort lite för kontakterna som har varit i det första skedet av utredningen men förde man diskussioner med Lisbeth Palme under processens gång och efter. För det är också en viktig fråga tycker jag?

S.Riberdahl: Nej, jag vet att hon talade med mig inför... det måste ha varit på telefon. Jag vet inte om det var personligen eller per telefon inför det här vittnesförhöret som skulle hållas. Jag har också en minnesbild att jag förklarade för henne hur det skulle gå till. Vi hade då under, det var sommaren -89 några kontakter per telefon jag vet inte vilka kontakter eller jag kommer inte ihåg rättare sagt vilka kontakter...om Anders Helin har berättat om det, eller Jörgen Almblad har haft sådana kontakter med henne - det är möjligt att särskilt Jörgen Almblad har haft det - men det kan jag inte svara på idag.

Jag vet och det vet jag genom att jag hittade en anteckningen i våra handlingar att när riksåklagaren sen bestämde sig för att inte gå vidare till högsta domstolen så meddelades Lisbeth Palme det. Bara klart meddelande, att RÅ avser inte att gå vidare. Hon är ju målsägande med dom rättigheter som är förknippade med detta. Jag har, jag kan säga, få se om jag hittar dom nu (jag har en anteckning då förutom den här mycket rapsodiska lappen som, som har kommit att ligga i en liten platsmapp vid sidan om pärmen) så har jag två tjänsteanteckningar som är från telefonsamtal med Lisbeth Palme den ena är den tionde april -89 och det är innan processen börjar och den andra är från den femte april -89 och jag har fotokopior av dem, ni kan få dom om ni vill, och det är först den här frågan om hon vill se då det måste vara det senare telefonsamtalet den här lappen om hon vill se den misstänkte i verkligheten och hon säger då att hon kommer aldrig att se honom i verkligheten. På min fråga hur hon då kommer att ställa sig vid en rättegången svarar hon att det beror på om det blir ett sånt spektakel som har aviserats i tidningen, den frågan kommer hon att ta ställning till senare. Lisbeth Palme anser att hon har bekräftat sin minnesbild när hon såg mannen på videofilm vid det senaste tillfället. På min fråga om vi får anteckna det Lisbeth Palme tidigare har sagt till mig, att hon har en god iakttagelseförmåga, så svarar hon att det är hennes personliga uppfattning och den får inte antecknas. Hon säger sedan att hon är utbildad i observation men säger att det inte får antecknas, hon säger att hennes minnesbild är så god att vi har kunnat plocka ut mannen på hennes uppgifter. Beträffande skadestånd så återkommer hon. Det kan vara...

S.Marjasin: Och det här fördes, i vilket sammanhang, vid vilken tid?

S.Riberdahl: Den tionde april -89, det är under förundersökningen. Sen så har jag ett telefonsamtal med henne den femtonde april där jag frågar henne om hon vill ha målägandebitråde och då säger hon att det vill hon inte ha, inte just nu, hon återkommer om hon ändrar inställning. Och där har jag också då originallapparna med min icke allt för läsliga handstil.

S.Marjasin: Då finns det skäl att fråga om hon var medveten om vad det innebar att ha målsägandebitråde?

S.Riberdahl: Det förklarade jag.

S.Marjasin: Du gjorde det, ja. Vi satte upp den frågan därför att vi har ställt den inom kommissionen - alltså om hon har förstått innebörden av begreppet?

S.Riberdahl: Jo, jag försökte nog förklara för henne så långt jag kunde vad olika begrepp stod för.

S.Marjasin: Du har ju också svarat på indirekt det här med bandupptagningen vi hade en följdfråga då om man nu överhuvudtaget vägrade att göra anteckningar men om det nu är så att du till och med ringer upp och frågar om du får notera det som är sagts.

S.Riberdahl: Det finns också en anteckning här i min pärm. Där hon - det är något som har, jag ska se om jag hittar det, det är något som, jag har slarvigt nog inte skrivit datum på det men jag har skrivit PM att hon har återtagit dom uppgifter hon har lämnat till mig när hon har förevisats fotografier eftersom hon inte vill att det ska offentliggöras i massmedia men det går ju inte att återta, det finns ju i utredningen.

S.Marjasin: Ja finns det något ytterligare på det avsnittet? Då går vi över till tian, (frågan gäller varför Solveig Riberdahl inte själv skötte målet i rätten).

S.Riberdahl: Det var ju så att säga, det var inte jag som bestämde, för det första, och för det andra så, så var det ju så, jag minns inte hur dom där diskussionerna gick och jag minns inte ens om jag var inblandad i dom. Utan jag var ju då tillsynsbyråchef hos RÅ och skötte den tjänsten då parallellt vid sidan av detta. Och Anders Helin och Jörgen Almblad var tjänstlediga eller var befriade från sina ordinarie tjänster för att sköta detta och jag vet faktiskt inte varför det blev så. Det var aldrig aktuellt att jag skulle ta det.

T.Holst: Anledningen var måhända att vi frågade Anders Helin om hans kontakter och då visade det sig att han inte hade haft några kontakter alls med Lisbeth Palme före huvudförhandlingen utan att dom träffades i stort sett vid huvudförhandlingen. I ett vanligt mordmål hade ju det varit helt omöjligt att åklagaren i målet inte hade haft en djup kontakt med målsäganden innan.

S.Riberdahl: Jörgen Almblad hade träffat henne. Jag kan inte säga hur många gånger men för att, jag vet en gång var jag tillsammans med honom uppe hos Lisbeth Palme men sen vet jag att han har träffat henne ensam men jag kan inte säga hur många gånger.

T.Holst: Men det var alltså aldrig aktuellt att du skulle sköta det?

S.Riberdahl: Nej, det var aldrig aktuellt. Frågan ställdes inte till mig.

T.Holst: Och du kände inte själv att du ville aktualisera den?

S.Riberdahl: Nej, Anders hade ju varit inblandad i det hela tiden och, nej jag har ingen minnesbild alls utav den utan hade någon frågat mig så hade jag förmodligen, naturligtvis, gjort det de bad mig om, det är ju så.

S.Marjasin: Får jag fråga så här, ansåg ni att det fanns tillräckligt stöd för en fällande dom?

S.Riberdahl: Det är ju så, när man väcker åtal då ska man ju förvänta sig en fällande dom och det gjorde vi naturligtvis.

S.Marjasin: Man måste väl tro på det?

S.Riberdahl: Ja, man måste tro på det i den meningen att vi insåg ju att det fanns vissa svagheter, vi hade inget vapen till exempel. Och vi hade dålig teknisk bevisning. Vi hade bara vittnesuppgifter vilket är ett bekymmer enligt min uppfattning. Men det fanns så pass mycket att man kunde förvänta sig mot bakgrund av vad personer hade uppgivit under förundersökningen att Christer Pettersson skulle fällas till ansvar. Den bedömningen gjorde vi naturligtvis.

S.Marjasin: Och det var ni eniga om i åklagarkretsen?

S.Riberdahl: Ja det var vi ju, jag har ingen minnesbild utav att vi hade något avvikande uppfattning utan att, det måhända att vi uttrycker oss olika men, men att det var helt klart att vi hade nått nivån för att väcka åtal. Det hade varit oförsvarligt att göra motsatsen.

S.Marjasin: Är det brukligt eller kan det vara så inom yrkesprofessionen att en åklagare väcker åtal inte därför att vederbörande tror på det utan därför att det finns andra kriterier för det.

S.Riberdahl: Ja, det här, det där tror jag också är en personlighetsfråga vi, för jag förstår att du tänker på Anders kanske något mer distanserade sätt till det. Men vi, det var ju inte bara Anders som insåg svagheter för dom finns alltså när man inte har en teknisk bevisning som binder upp en gärningsman så kommer man ju inte ifrån att det finns en svaghet i utredningen. Sen får man ju då bedöma den bevisning som ändå finns och fråga sig, räcker den till. Och min uppfattning är absolut att den räckte till och min uppfattning är också att den delades av samtliga som var inblandade på åklagarsidan, Axel Morath, Anders Helin och Jörgen

Almblad.

H-G Axberger: Jo, Anders Helin har också pratat om detta när han var här och att det, att det fanns tillräckliga skäl det kan ju vara en sak, men en annan sak kan ju vara om man tycker att det är lämpligt att vid just detta tillfälle väcka åtal. Och då beskrev Anders Helin förhållandevis livfullt ett möte som hade ägt rum hos riksåklagaren när man först hade gått igenom saken, sen tog man en paus och sen fick frågan gå runt bordet med ett antal närvarande personer om man tyckte att åtal skulle väckas nu eller inte. Minns du det och minns du vad du i så fall hade för inställningen?

S.Riberdahl: Jag minns inte, men jag minns att jag tyckte att det var ofrånkomligt att väcka åtal, jag minns också att, ja Christer Pettersson var ju häktad och att vi kunde inte komma längre och vi kom till en punkt där vi måste bestämma oss ska åtal väcka eller inte. Förundersökningen var avslutad det fanns inte mer att göra. Och då går det liksom inte att vänta.

H-G Axberger: Enligt Anders Helin så svarade han vid det tillfället nej, på frågan om åtal borde väckas. Väcker det någon minnesbild hos dig?

S.Riberdahl: Nej, det gör det faktiskt inte. Jag har ingen minnesbild alls utav det sammanträffandet och det är ju så man minns ju olika saker.

S.Marjasin: Får jag fråga fördes det anteckningar från sådana sammanträden?

S.Riberdahl: Nej, jag har inte hittat några anteckningar. Jag vet att Axel Morath förde själv anteckningar men dom finns inte kvar i det kassaskåp som jag nu disponerar över.

P.Kjellsson: Är det möjligt att du inte var med på det där mötet?

S.Riberdahl: Det kan vara så.

A.Stening: Den möjligheten gör kanske min fråga överflödig...

H-G Axberger: Får jag bara sticka in att enligt Anders Helins uppgifter så var du en av de närvarande - bara för att klarlägga vad han sa.

A.Stening: En ledande fråga, hade inte du reagerat så att du skulle kommit ihåg om det hade varit så att den person som skulle sköta åtalet

hade sagt att han inte ansåg att det skulle väckas åtal? För mig verkar det något överraskande att man inte skulle reagera.

S.Riberdahl: Ja, om jag hade uppfattat det på det sättet så hade jag kommit ihåg det.

S.Marjasin: Får jag mot den bakgrunden ställa frågan rent ja, inte bara hypotetiskt utan också verkligen, kan en åklagare sköta ett åtal som han inte tror på?

S.Riberdahl: Det är en rätt svår fråga därför att det är ju så att när man driver ett mål som åklagare så har man ju en uppfattning, naturligtvis en personlig uppfattning. Men man gör också sådana bedömningar att här har vi den och den bevisningen och det borde rimligen leda till en fällande dom. Jag har svårt att svara på den frågan, om jag ska kunna driva ett åtal så måste jag tro på det, därför annars blir det svårt. Jag får väl försöka att svara på det lite mer generellt att, låt säga att man har en överprövningssituation som vi har inom åklageriet, och att man ändrar en åklagares beslut. Som överåklagare vilket jag har varit i några år så brukar man då fråga den åklagare som har haft det, anser du dig att kunna driva det här målet? Man får ju naturligtvis varierande svar. Säger den åklagaren att det här beslutet...jag delar inte din uppfattning, då lägger man det på en annan åklagare. Det gör man. Men sen kan det ju vara en juridisk bedömning, man bedömer en fråga på olika sätt, det var ju inte aktuellt i det här målet, och då kan ju den åklagaren säga, ja O.K det ligger något i det du säger, det är klart att jag tar mål.

S.Marjasin: Om man helt klart deklarerar och har den uppfattningen att jag tror inte på dig men jag gör det för att jag är ämbetsman...?

S.Riberdahl: Jag uppfattade inte situationen så.

S.Marjasin: Nej.

S.Riberdahl : Det gjorde jag inte, och jag har ingen minnesbild utav detta alls.

H-G Axberger: Men får jag säga där att, det är ju inte så att Helin uttryckte sig så på det sättet heller att han inte trodde på det. Det var väl mera frågan, ska vi väcka åtal nu eller släppa Christer Pettersson och se om utredningen möjligen kan leda till en bättre sits. Det var ju snarare...det var, det var väl inte det att han inte trodde på...så uppfattade jag det i alla fall.

S.Marjasin: Jag uppfattade det så att han gjorde en skillnad på vad han ämbetsmässigt var skyldig att göra och vad han själv personligen trodde på. Men O.K låt oss inte fördjupa oss i det, det är lite grand av ett hypotetiska resonemang, vi tänkte att du kanske hade en synpunkt på det.

S.Riberdahl: Ja, jag känner mer igen den här varianten som H-G Axberger tar upp, det här att släppa ut och fortsätta utredningen på fri fot. Men jag kan inte säga att jag har hört det, men det känns mer bekant än att Anders Helin har sagt att han absolut inte trodde på det...det är ingenting...den uppfattningen har jag inte helt enkelt. Den kan vara fel men jag har den definitivt inte.

H-G Axberger: Jag kan citera här om det är av intresse vad han sa: "Och jag minns att jag sa att jag tror nog att vi kan komma att få igenom ett åtal i tingsrätten men jag tror inte att det håller i hovrätten så därför tyckte jag att man skulle släppa Christer Pettersson och försöka utreda vidare".

S.Riberdahl: Men, ja, jag minns det ju inte men det ..

S.Marjasin: Men då räknar man ju inte med att kunna, jag menar att, om det inte skulle hålla i hovrätten så var det väl ingen mening med att driva det?

S.Riberdahl: Räknar man med en fällande dom i tingsrätten så är man ju i princip skyldig att väcka åtal som åklagare. Det har man, då har man ju inget att be för, för då är det åtalsplikt.

H-G Axberger: Och det underströk han ju också att det fanns tillräckliga skäl, att det var riktigt att väcka åtal...

S.Riberdahl: Och liksom det är klart, det är kanske så att vår bedömning, detta är ett hypotetisk resonemang för jag minns inte om vår bedömningen avvek om man kunde få fortsatt utredningen eller ej, men jag minns det definitivt inte.

S.Marjasin: O.K har ni några fler frågor på det här avsnittet eller ska vi gå vidare? Då går vi över till det avsnittet som vi kallar "efter hovrättsdomen". Får jag bara säga det, att vi har lunch klockan 12.00. Vi tänkte bryta av tio i tolv. Kan vi göra så att vi fortsätter resonemanget - annars så tappar vi ännu mera tid.

Då går vi över till punkten 3 där. Kan du beskriva det stämningssläge som du uppfattade att det var bland åklagare och poliser efter hovrättsdomen?

S.Riberdahl: Ja, det första var ju efter hovrättsdomen vi hade ju då en mental beredskap redan efter tingsrättens dom eftersom juristdomarna var skiljaktiga. Jag minns var jag befann mig när den här hovrättsdomen offentliggjordes och jag minns min egen reaktion och ja, vi var ju inte alltför glada för att uttrycka ett understatement, det är klart att vi hade, vi förstod att det låg i farans riktning så att säga men...Första dagarna så var det ju svårt att se någon möjlighet hur vi skulle komma vidare. Men så småningom så såg vi ju att det fanns vissa möjligheter och särskilt när det gäller den tekniska utredningen att komma vidare och jag tror att stämningssläget hos polis och åklagare var ungefär samma, likadant, jag har en minnesbild utav att vi träffade spaningsledningen några dagar efter domen hade kommit. Jag var inte i Stockholm när den kom utan jag var på ett sammanträde på annan ort. Sen när det gäller överväganden av fortsatta förundersökningsåtgärder då vet jag att vi hade ett sammanträffande där man gick igenom hur man skulle fortsätta det här och ett direktiv från Axel Morath sida det var att man skulle nu sätta igång och gå igenom alltihop igen och se om man hade missat någonting, om man fick några nya uppslagsändar. Och vad både polisen och åklagarna ansåg, det var ju att man skulle få fram bättre teknisk bevisning och i klartext då vapnet.

S.Marjasin: Men det är bara en fortsättning av Christer Petterssons?

S.Riberdahl: Nej, det gällde generellt.

S.Marjasin: Generellt, ja

S.Riberdahl: Det här generella direktiven dom tror jag inte gavs när vi gjorde den här så att säga summing-upen: Vad gör vi nu då? Det gjorde vi först när vi hade beslutat att inte gå vidare till HD. För det, det vet jag, där alltså gick frågan runt bordet och där kom man fram till den slutsatsen att det var ingen idé att gå vidare till högsta domstolen med detta eftersom juristdomarna och (ohörbart) hovrätt hade sagt nej. Och jag tror till och med att, jag vet att det finns en anteckning om det, den har ni kanske sett.

A.Stening: Ni var alltså eniga då?

S.Riberdahl: Vi var eniga. Sen då...

S.Marjasin: Vilka direktiv fick spaningsledningen på grundval av det?

S.Riberdahl: Ja, det var det var just dom här generella direktiven, att nu måste man gå igenom materialet en gång till och titta på det med nya friska ögon och sen så gällde det vapnet och det fanns också vissa andra saker. Jag har väldigt svårt med tiden för olika saker. Jag vet att vi var inne på att försöka undersöka personer som var bosatta runt brottsplatsen och se om det fanns någon som på något sätt kunde knytas till detta. Och vi var inne på att göra förfrågningar runt sjukhus, sociala myndigheter - *men jag kom inte ihåg när det var - om det var före Christer Pettersson eller om det var efter. Och det här då om det diskuterade med Lisbeth Palme. Hon fick ett besked att vi inte förde saken vidare och det måste hon ju ha för hon kan ju själv göra det eftersom hon är målsäganden.*

S.Marjasin: Vilken uppfattning hade spaningsledningen i det här sammanhanget? Det kanske inte spelar någon roll alls?

S.Riberdahl: Jo, jag kom inte ihåg vilken uppfattning dom hade men jag minns inte att det på något sätt avvek från åklagarnas uppfattning. Jag vet att vi träffades men jag har, min uppfattning är att dom hade inte så mycket synpunkter utan dom tyckte att det här låg på åklagarna. Men jag vet att vi hade samtal om det.

S.Marjasin: Efter hovrättsdomen kan man uppfatta det så att åklagare och poliser ansåg i varje fall Christer Pettersson var passé i det här sammanhanget och att man måste inrikta sig på någonting annat?

S.Riberdahl: Man måste ju också titta på om det fanns någonting ytterligare som man hade förbisett beträffande Christer Pettersson. Det har ju även efter att Christer Pettersson har frikänts - då är han ju frikänd som alla andra - men hade det kommit upp frågor som rört Christer Pettersson så hade man ju naturligtvis tittat på det. Om någon påstår någon viss sak så har det naturligtvis undersökts hur det förhåller sig med det.

B.Nygren: Lisbeth Palme underrättades ju om att det inte skulle föras vidare. Tog hon någon kontakt då med förundersökningsledningen och kommenterade hon det på något sätt?

S.Riberdahl: Det har jag ingen minnesbild av. Jag tror inte med mig i alla fall. Men jag har en minnesbild av det här samtalet, för det var jag som förde det, när vi sa att vi går inte vidare.

S.Marjasin: Förde du det samtalet med Lisbeth, jaha, per telefon då?

S.Riberdahl: Ja, den uppfattningen har jag.

B.Nygren: Gav hon uttryck då för någon uppfattningen?

S.Riberdahl: Det minns jag inte.

B.Nygren: Hon var inte påstridig och ville att det skulle föras vidare?

S.Riberdahl: Nej det har jag ingen minnesbild av alls.

S.Marjasin: Ja, frågan 7 den föranleds av diskussionen som vi har fört här om man orkar att ta nytt tag när man så att säga har fått ett utslag. Om man orkar med att starta från scratch eller om man bör byta spaningsledning och förundersökningsledning?

S.Riberdahl: Det där har man ju då, av och till har man funderat på det i det hänseendet. Är det rimligt att RÅ fortfarande är förundersökningsledare? Det är ju ett regeringsbeslut på det. Jag har en minnesbild - det är bara en minnesbild - att den här frågan har tagits upp utav Axel Morath på ett eller annat sätt och att man på regeringshåll har ansett att den fortfarande skall ligga kvar hos RÅ. Men det måste vara några år sen som den frågan togs upp. Nu har vi ju bytt, är på väg att byta på åklagarsidan, i och med att Jan Danielsson kommer att ta över efter Anders Helin. Han sattes in på detta i våras tror jag.

S.Marjasin: Det är av naturliga successionsskäl alltså?

S.Riberdahl: Ja, precis. Och nu tar då Jan Danielsson mer och mer över.

S.Marjasin: Har man aldrig fört någon diskussion om att byta därför att man menar att man kanske inte orkar med att driva ett sånt här mål?

S.Riberdahl: Nej, inte så att säga generellt. Jag har själv tyckte att jag kände mig, både Anders och jag kändes oss nog rätt förbrukade redan den femte februari och ställde då frågan till Magnus /om vi kunde slippa eller inte. Och då svarade Magnus Sjöberg att det kunde vi inte utan vi fick finna oss i att fortfarande vara åklagare. Sen så har ju jag sysslat med mycket annat och jag har nog svårt att tänka mig för egen del att jag skulle ha varit någon tillgång om jag hade ägnat mig åt detta på heltid under alla dess år.

/Siberdahl

S.Marjasin: Ja, beträffande punkten åtta så har du redan svarat på det så till vida att när det gäller tingsrätten så hade du uppfattningen att det skulle kunna gå och vad det gäller hovrätten så var det en skyldighet för dig så att då är svaret givet.

S.Riberdahl: Ja, just det. Jo därför att hovrätten, där hade vi en fällande nämndemansdom och den skulle prövas och eftersom dom två juristdomarna då hade velat frikänna Christer Pettersson så insåg ju alla åklagarna att det skulle bli svårt i hovrätten.

S.Marjasin: Ja, finns det några ytterligare frågor på det här avsnittet. Jag har redan varit inne på dom i en eller annan form även om vi inte kanske har följt den kronologiska ordningen.

S.Riberdahl: Jag kan säga det också, att min erfarenhet som åklagare är att det är, det är något som har kommit med åren så att säga, att det är oerhört mycket svårare att uppnå en fällande dom i mål som är mycket spektakulära. Jag kan inte förklara varför men det är ju domstolens syn. Jag vill inte säga att domstolen gör fel eller gör annorlunda men det är min uppfattning. Det är det här målet, det finns till exempel den här styckmordsrättegången. Där det blir väldigt mycket turbulens runt omkring en fråga så skymmer det ibland sikten på själva bevisningen för gärningen. Jag vet inte vad det beror på, men den uppfattningen har jag.

S.Marjasin: Om vi går in på avsnittet 4, ja förlåt mig Anders....

A.Stening: Ja, frågan 9 har vi inte berört här då, alltså: Överväganden av möjligheten att väcka åtal?

S.Riberdahl: Jo, det har diskuterats. Det har det gjorts naturligtvis och då är det en gemensam uppfattning och det vet jag för det kommer jag ihåg ifrån både spaningsledning och åklagarna, att det behövs ett vapen som kan knytas till Christer Pettersson och till mordet för att få en resningssituation.

A.Stening: Får jag ställa en elak följdfråga? Har ni diskuterat möjligheterna utav att väcka åtal mot någon annan än Christer Pettersson?

S.Riberdahl: Nej, ja, vi har diskuterat frågan naturligtvis och vi inser svårigheterna eftersom Lisbeth Palme har pekat ut Christer Pettersson som mördaren och jag har svårt att se hur den rättegången ska se ut. Det ska hända någonting alldeles exceptionellt enligt min uppfattning till

exempel att en person erkänner och att man kan binda honom på annat sätt till mordet genom teknisk utredning, vapnet i första hand. Det är min uppfattning.

A.Stening: Hur har det här påverkat? Här sitter vi då och försöker få en bild av hur förundersökningen fortsätter, där vi o ena sidan har svårigheter att utåt säga att vi fortsätter att undersöka Christer Pettersson och att man söker en annan gärningsman, medan man i realiteten kanske upplever att det skulle vara svårare att väcka åtal mot någon annan än Christer Pettersson. Hur har det här påverkat klimatet?

S.Riberdahl: Ja, jag måste säga, i det hänseendet har jag - kanske beundran är lite fånigt ord - en viss beundran för spaningsfolket för här har man ju ändå, det avsnittet kommer vi fram till, jobbat väldigt mycket efter Christer Pettersson, efter den frikännande domen beträffande Christer Pettersson. Man har satt in nya resurser när det gäller till exempel den här gärningsmannaprofilen vilket man har gjort ett...lagt ner mycket arbete på. Man har med utgångspunkt från den här gärningsmannaprofilen plockat ut personer och tittat på dom från mer inledande utgångspunkter och ser om dom kan ha någonting med mordet på Olof Palme att göra och där - jag måste säga att jag är förvånad över att spaningsledningen och spanarna och utredarna har kunnat ha så pass mycket entusiasm och så pass mycket go efter den här domen mot Christer Pettersson.

T.Holst: Det är någonting med det här som ligger i bakhuvudet, jag får inte riktigt form på frågan - men du har ju själv varit med om det här utpekandet som tydligen var väldigt starkt och nu sitter du ändå och ska leda den här förundersökningen mot någon annan. Det är något som är väldigt motsägelsefullt...

S.Riberdahl: Ja, det är det naturligtvis. Men Christer Pettersson är ju frikänd och då får man ju lov att försöka alla...scanna över hela fältet och titta, finns det någon annan möjlighet, finns det någon möjlighet att det här utpekandet är fel? Som svar på Anders Stenings fråga, just det där att vad behövs det för att en annan person ska kunna bli fälld för det här mordet. Ja, då behövs naturligtvis en exceptionell bevisning. För att från en försvararsynpunkt så skulle naturligtvis utpekandet av Christer Pettersson vara ett mycket tungt argument för att den här personen inte är skyldig. Det skulle till exempel kunna vara så att man får ett erkännande, man får fram ett vapen, ett vapen som genom isotopundersökningen kan bindas till kulorna och till mordet på Olof Palme. Det kanske inte är något svar på frågan men det är ju ett arbete

som måste göras och man kan inte utesluta någonting egentligen.

H-G Axberger: Du säger att kan utpekandet vara fel? Det leder in på den där frågan om vad Lisbeth Palme hade fått för information inför konfrontationen, det har vi diskuterat. Hur bedömde du det? Hon hade ju på ett eller annat sätt... i varje fall så fällde hon ju det här yttrandet om alkoholist. Hon hade fått den informationen på ena eller andra sättet. Hur bedömer du den riskfaktorn, att detta har påverkat?

S.Riberdahl: Det är naturligtvis precis som du säger, en riskfaktor. Men jag fick den uppfattningen när hon hördes att det betydde inte något för själva utpekandet utan att...det framgår också utav förhöret och jag tror jag har svarat på det här och då mindes jag det mycket bättre. Jag hördes i hovrätten och min uppfattning är att det är en spontan reaktion från Lisbeth Palmes sida när hon ser den här videotejpen och säger att det är han. Men att hon säger det ser man ju att han är alkoholist. Det är på något sätt ett försök att värja sig för hon blir alltså oerhört tagen av den här konfrontationen. Min uppfattning är, att hon inte alls var beredd på att det skulle utfalla på det här sättet utan, min uppfattning är att hon var negativt inställd till utredningsåtgärden som sådan och tyckte att vi i onödan besvärade henne och att det här var något slags aha-upplevelse när hon såg den här videotejpen med dom här personerna. Och det kom ju till uttryck i vad vi har skrivit också.

H-G Axberger: Hon hade inte förväntat sig att...utan tänkte att det är ännu en meningslös ..

S.Marjasin: En fråga, vet du ungefär tiden när det här skedde när hon fick det eventuella kommentaren om att det skulle vara en A-lagare och konfrontationstillfället?

S.Riberdahl: Jag har inget, jag har tillfrågats om det under vittnesförhöret i hovrätten och jag har ingen minnesbild av att hon har fått en sådan information. Där är Jörgen Almlad lite osäker på vad han sa vid sammanträffande med Lisbeth Palme. Jag vet däremot att Lisbeth Palme frågade mig när vi gick upp vad hon skulle få se, och att jag svarade att det kunde jag inte tala om för henne för då vart alltihopa meningslöst. Hon var lätt irriterad på oss när vi går upp då. Dels börjar jag prata om det här med banden och så detta då.

B.Nygren: Hennes kommentar där, det ser man ju att det är en A-lagare där vad är det som gör att man knyter den kommentaren till att hon har fått en förhandsinformation här?

S.Riberdahl: Det vet inte jag.

B.Nygren: Nej, för det kan ju kanske vara på det sättet att det kan vara en minnesbild hon haft med sig ifrån mordplatsen när hon har sett den då och skapat den här bilden att det måste vara den mannen. Finns det någon utredning om det?

S.Riberdahl: Det var ju så och det var ju lite olyckligt. På något sätt så publicerades någonting i Aftonbladet samma dag som den här konfrontationen skulle hållas men jag tror - på den tiden kom inte Aftonbladet ut på morgnarna utan någon gång vid elva tiden på dagen - och det stod någon stor rubrik på Aftonbladet nu minns jag inte, du kanske minns bättre vad det stod?

H-G Axberger: Det var något om alkoholist från Sollentuna.

S.Riberdahl: Ja, just det, och det där var ju ytterst olyckligt och det fick...att dom här rubrikerna stod på löpsedlarna det vet jag att vi fick reda på under dagen och att vi tyckte, Jörgen Almlad och jag som skulle gör konfrontationen, att det var ytterst olyckligt.

B.Nygren: Hon har inte tillfrågats om det här va?

S.Riberdahl: Det har hon gjort i rätten, det tror jag, men jag minns inte vad hon svarade där.

A.Stening: Det var väl så att det där kom ju inte att bli någon tung sak varken i förhöret eller i domen. Det blev ingen ordentlig klarhet på det. Den betraktades som relativt odramatisk den (förklaring) som hon lämnade då som var ungefär som den du antyder.

S.Riberdahl: Därför att...men sen när jag hördes i hovrätten så vet jag att den här frågan togs upp med mig och jag har ingen som helst minnesbild att hon har fått den här informationen, tvärtom att vi var väldigt försiktiga att ge henne information just av det här skälet. Det blir ju meningslöst allting om den som ska utsättas för konfrontationen får reda på vem det är hon ska se.

S.Marjasin: Ja, vad var det vi skulle titta på nu då? Jo, gärningsmannaprofilen tror jag. Det tycker jag är mycket intressant, den här tekniska analysmetoden som man tagit fram och vi hade tänkt fråga dig lite grand på detta. Har ni varit inkopplade i den här diskussionen om gärningsmannaprofilen?

S.Riberdahl: Jag var ju, när det här började var jag överåklagare på länet och jag visste ju att Ulf Åsgård och någon annan, Jan Olsson, höll på med detta. Både Ölvebro och Axel Morath tyckte att detta var oerhört intressant. Sen hade vi någon dag när vi samlades och det var också under den tiden jag var överåklagare då man gick igenom grunderna för detta och hur man skulle arbeta ut det. Sen så har jag varit inblandad i det på det sättet att när jag sen blev biträdande riksåklagare och fick ansvar för utredningen så har jag varit med på en genomgång en dag med Åsgård och Jan Olsson om det här med gärningsmannaprofilen hur det är upplagt och vad hur man kan använda sig utav det och sen har jag också sammanträffat med dom inom spaningsledningen vid något tillfälle och pratat om detta. Så har jag läst igenom materialet naturligtvis.

S.Marjasin: Vad gör du för bedömning av det här instrumentets användbarhet?

S.Riberdahl: Ja, det är ju väldigt intressant. Men närmast då som ett hjälpmedel när det gäller att, ett spaningshjälpmedel egentligen och kanske också att det är lämpligare och mera möjligt att komma fram när man har till exempel en typ av seriebrottslighet som när det gäller den här lasermannen för där hade ju den här gärningsmannaprofilen en mycket stor betydelse. Den användes också i ett mål som handlades då på regionåklagarmyndigheten när jag var chef där, den här så kallade militärligan, och där visade den sig också stämna för där fick man ju facit rätt väl. Det är bara ett hänseende den inte stämde på och det var när det gällde åldern på gärningsmännen. Det är tydligen oerhört svårt att säga för det kan bero på så mycket, så många orsaker, men där fanns det dels flera brott det gällde både lasermannen och militärligan och i militärligan så fanns det en del brevväxling mellan gärningsmännen och polisen i utpressningssyfte så där fanns det rätt så bra material. Här har man bara en gärning en mycket kort, en mycket kort sekvens, en mycket kort tidsperiod, när gärningsmannen exploaterar sig för vittnen och andra och det är naturligtvis en brist.

S.Marjasin: Har den här haft någon betydelse i det här fallet nu tycker du?

S.Riberdahl: Ja, vi använder oss ju av den på det sättet att vi tittar på dom slutsatser dom har kommit fram till och utredningen har också då med ledning ut av den här gärningsmannaprofilen gått igenom materialet för att försöka plocka fram personer som kan stämna och titta lite djupare på dom personerna och det fortsätter vi faktiskt med. Där har det varit två personer som man har tittat mer ingående på.

S.Marjasin: Och det är inte Christer Pettersson?

S.Riberdahl: Nej det är det inte.

S.Marjasin: Det var rätt många vad jag förstod som från början kunde stämma in på det här, det var väl ett par hundra personer som man tittade på, och så finns det två kvar....

S.Riberdahl: Sen har man gått igenom dom då och så har det fallit ut...

S.Marjasin: Är det två personer som är intressanta eller...som är kvar?

S.Riberdahl: Det är två personer som har varit mycket intressanta. I vart fall en är inte längre intressant.

A.Stening: En fråga till det. Har ni då tänkt i termer av hur en sådan person ska kunna hanteras i förhållande till Lisbeths Palmes vittnesmål?

S.Riberdahl: Ja, inte än därför att först måste man ju titta om det överhuvudtaget är framkomligt. Det kan ju finnas såna saker som alibin och sånt som gör att det är ingen idé att man funderar över det överhuvudtaget.

A.Stening: Om ni har en person på 1,65 cm, ljus och lång så ..

S.Riberdahl: Så är det inte så bra nej, nej just det.

S.Marjasin: Det här är mycket intressant fråga nämligen om det finns någon som passar in eller om det är så att man....

S.Riberdahl: Där pågår arbetet och det har pågått en längre tid och som sagt två personer har man tittat ordentligt på och den ena har definitivt fallit bort.

S.Marjasin: Passar Christer Petersson in?

S.Riberdahl: Ja, fast det finns något tror jag som avviker där. Det är väl för det första bostadsorten. Det var något annat som jag nu inte kommer ihåg men det var något punkt..

H-G Axberger: Det kanske är missbruket?

S.Riberdahl: Ja, det kanske är missbruket. (bandet slut, forts band 2 sid

A)

S.Marjasin:(ohörbart)

S.Riberdahl: Det hade nog inte lett till att man inte hade åtalat Christer Petersson så är det inte.

S.Marjasin: Hade det styrkt åtalet?

S.Riberdahl: Varken eller skulle jag säga. Den har ju inte använts som bevis, själva gärningsmannaprofilen som sån har ju inte använts som bevisning, i vart fall inte i militärligan och jag tror knappast heller lasermålet. Jag tror inte man kan använda det som bevisning men som spaningsmedel att vaska fram personer på. Det är möjligt att man kan utveckla det vidare det är mycket facinerande tycker jag att lyssna just på Åsgård och Olsson, hur dom har arbetat fram det här.

S.Marjasin: Ja, finns det några ytterligare frågor här? Vi är nu på punkten 5. Jag förslår att vi gör så här att efter lunchen så fortsätter vi och försöker att klara av lite till på det här när vi ändå är igång med Solveig. Jag vet att du är strängt upptagen och det vore också bra för kommissionen om du kunde slutföra så mycket som möjligt. Så vi fortsätter efter lunch. Vi kanske kan börja på PKK i alla fall. PKK utredningen är ju ett omfattande material och den har ju tagit en..

H-G Axberger: Ska vi lämna GMP...

S.Marjasin: Fanns det något mer på den, ta då upp det.

H-G Axberger: I fråga om användbarhet och så... du har läst den här profilen, den innefattar ju en rad bedömningar och selektioner för att få bort vissa ryktesspridningar. Har du kritik mot den eller några ifrågasättande eller kan man sätta frågetecken i kanten här och där när det gäller de bedömningar som har gjort eller delar du..?

S.Riberdahl: I stort så delar jag den bedömningen därför att det här materialet gick jag ju igenom i alla fall själva grundmaterialet det som gäller brottsplatsen och det som gäller Grand, det gick jag igenom i ett mycket tidigt skede och gjorde likartade bedömningar fast naturligtvis inte på det här vetenskapliga sättet som dom gör. Ett vittne som jag fäste mig mycket på var den här musikläraren Morelius som står mitt emot mordplatsen och ser då, nu har han ju ändrat sin berättelse lite grand så

att tiderna har förskjutits men om man tittat på hans första förhör så tycker jag att det är ett förhör som är oerhört värdefullt och han berättar om den här gärningsmannen och det stämmer också med Lisbeth Palmes uppgifter för hon kommer ju in då i ett senare skede. Om man lägger ett pussel med hans uppgifter och Lisbeth Palmes uppgifter så får man ju en mycket intressant bild av hur den här gärningen hade begåtts. Därför att gärningsmannen springer ju inte med en gång utan han stannar ju upp och tittar på...om det...vad han tittar på det vet man ju inte men han tittar ju på Lisbeth Palme och det är ju uppgifter som den här Morelius också lämnar och sen hur han då vänder sig om och lunkar därifrån. Sen så är det ju många människor som kommer till platsen och dom kommer ju in i olika sekvenser ut av detta. Sen har vi ju den här personen som nästan blev påsprungen av gärningsmannen, inte påsprungen utav gärningsmannen, men som är nere vid Tunnelgatan och ser då den här mannen springa förbi. Hans uppgifter är ju också intressanta. Det går alltså att se ett mönster utav gärningen men man måste hela tiden tänka på att alla har inte sett allting och det tycker jag att dom har tagit fram i den här gärningsmannaprofilen också.

H-G Axberger: Där gör du samma bedömning också?

S.Riberdahl: Ja, det gör jag.

H-G Axberger: Dom kommer ju fram till att det här torde vara det som kallas för en ensam galning, att det inte är en planerad sak. Lyssnar man till Hans Holmér däremot så säger han att allt talar för att det var planerat, att det var en ren avrättning och jag tror till och med att någon av hovrättens ledamöter lät uttala det, att vi fann att det borde vara planerat. Har du någon uppfattning i den frågan?

S.Riberdahl: Jag har en uppfattning men den har ju egentligen inget värde för vi vet ju inte hur det har gått till, men min uppfattning är att mycket talar för att det inte är planerat, inte organiserat i den meningen att det är en organisation som ligger bakom det och den uppfattningen har jag nog haft egentligen ända sen hösten -86 och det beror då på materialet från brottsplatsen och hur man planerade det här biobesöket, hur man tar sig ner till tunnelbanan, vad som hände på tunnelbanan och sen när man går upp på Grand och där exponerar ju makarna Palme sig väldigt mycket och Olof Palme, jag alla visste ju vem han var. Sen också vad som hände i samband med biografreställningen och sen när dom går där ifrån. Därför att det är ju väldigt svårt att tänka sig att det här att det är planerat, att det är organiserat, i den meningen att man har bestämt sig för att fredagen den 28 februari 1986 då ska man ta livet av

Olof Palme. Så kan det inte ha gått till.

H-G Axberger: Det är i huvudsak samma argumentation som dom för kan man säga.

S.Riberdahl: Sen om det är en ensam galning eller om det beror på annat att han skjuter Olof Palme det är fullständigt omöjligt att svara på innan man har gärningsmannen.

H-G Axberger: Nej, jag frågar bara i anslutning just till gärningsmannaprofilen om bedömningen. En sista fråga om det då. Dom gör några kritiska anmärkningar rörande utredningen, om dom privata förhållandena, Olof Palmes privatliv, men kommer fram till slutsatsen att lösningen torde i alla fall inte stå att finna där. Vad har du för kommentar till det?

S.Riberdahl: Nej, man gick ju igenom Olof Palmes tjänsterum och försökte kartlägga olika kontakter han hade haft under den senaste tiden. Men det finns ju ingenting i det materialet som pekar på att det skulle finnas någonting i Palmes privata förhållande som skulle kunnat föranlett detta. Däremot tror jag nog att man ska hålla i minnet att det var ju en mycket hätsk massmedial kampanj mot Olof Palme - inte massmedial det är fel - det var en mycket hätsk kampanj mot Olof Palme, dels i massmedia och dels bland vissa meningsmotståndare. Man sålde till exempel sådana här pilkastningstavlor med Palmes porträtt på. Det fanns också andra sådana här omständigheter. Det var Harvardaffären. Det var en hel del förhållande som gjorde att Palme som politiker var i blåsväder. Och den här pilkastningstavlan och andra uttalanden då som gjordes som närmast var motbjudande. Dom kan ju ge legitimitet åt personer som inte är fullt tillräkneliga att begå en sån här gärning. Jag tror snarare att det ligger åt det hållet, än att det ligger åt en organiserad brottslighet.

S.Marjasin: Får jag då knyta på den frågan som ställdes här nämligen, har polisen eller åklagarna gjort någon analys av den typen av tänkbara - ska vi säga stimulans - som skulle ha kunnat utlösa något sånt här?

S.Riberdahl: Vi har tittat på det och just tagit reda på dom här förhållandena. Hur det såg ut och vad som publicerats. Vi har försökt plocka fram pressklipp och annat och jag tror att det finns, det har ni kanske sett det finns i utredningsmaterialet hos polisen. Jag har sparat,

vi har plockat in pressbilder från Palmes möten och offentliga sammankomster för att se om man kunde hitta någon person som stämde överens med signalement och som förekom på flera bilder och så där. Vi har gjort en hel del sådana spaningsåtgärder.

S.Marjasin: Men jag tänkte någon slags sammanfattning där man försökt göra en analys utav det så kallade Palmehatet och sådana utryck?

S.Riberdahl: Det har ju tittats på den här motivbilden och man har haft väldigt olika uppfattningar under tidens gång. Men visst har vi tittat på den. Den har inte avsatts i någon skriftlig rapport men den finns i materialet.

H.Winberg: Ja, bara beträffande planeringen, anser du eller har du någon synpunkt på om det finns någon indikation på att det är planerat i så måtto att det är planerat under tiden som biografföreställningen pågår?

S.Riberdahl: Ja, det kan det ha varit. Det finns ju uppgifter i utredningen om personer både före och efter biografföreställningen och under biografföreställningen som har betett sig något egendomligt. Det är svårt att säga om det är samma person eller om det är flera personer men det är också...när många olika människor ska beskriva en person så blir ju beskrivningarna väldigt olika.

S.Marjasin: Nu skulle vi kanske bryta av för lunch om vi ska hinna med tidsschemat får jag fråga, hur har du det efter klockan 13.00? Har du möjlighet att stanna kvar en stund?

S.Riberdahl: Ja, det kan jag om jag bara får gå upp och tala om var jag finns.

(Avbrott för lunch)

S.Marjasin: Då tycker jag att vi börjar med, vi lämnar den här biten som vi hade före lunch och går på PKK-utredningen som vi har tagit del av hela kommissionen. Den har ju varit tämligen omfattande. Då är första frågan, när kom du första gången i kontakt med det här uppslaget om en PKK-konspiration?

S.Riberdahl: Min minnesbild är, att jag kom i kontakt med den i juli -86 och det hade föregåtts av uppgifter som en som hette Seppo Ahlström hade lämnat från en fångvårdsanstalt. Jag tror att den promemorian är

daterad antingen den tolfte eller den tjugonde juli -86 från Hans Holmér där han beskriver just det här PKK-spåret som det sen kom att kallas och beskrev PKK som organisation, vilka våldsbrott dom misstänktes för utomlands och här i Sverige och sen vad som hade kommit fram till viss del under teleavlyssning som hade drivits mot PKK i annat sammanhang. Jag tror att det är en promemoria och den måste finnas i utredningsmaterialet från den tolfte eller tjugonde juli -86. Den slutar med någonting om att Holmér då lägger upp riktlinjerna för ett tillslag för en process. Den är på en 5-7 sidor, inte särskilt tjock. Det var första gången och det var det som föranledde Claes Zeimes kontakt med mig, om jag ville gå in lite mera aktivt i Palmeutredningen.

S.Marjasin: Gjorde du någon slutsammanfattning på det här med PKK sedan?

S.Riberdahl: Det blev ju så att det här var ju då under -86 och till att börja med hade vi ju ingen kunskap om detta alls. Den som hade en viss kunskap om PKK var ju KG Svensson som var åklagare när det gäller säkerhetsmål och som hade varit inblandad i det från den utgångspunkten. Så det tog ju ett tag för oss att sätta oss in i materialet men jag vet att vi hade och det har behandlats av dom andra kommissionerna också ett sammanträde i början på oktober uppe på SÄPOS lokaler och då hade vi redan börjat så att säga ha vissa synpunkter på det här med PKK spåret och tyckte redan då att det hade dålig anknytning till brottsplatsen som sen kom att vara åklagarnas kritik mot det här spåret.

Men sen så var det ju ett så kallat tillslag som gick under det heroiska namnet operation Alfa och det ledde ju till att den här uppgiftslämnaren Seppo Ahlströms trovärdighet starkt kunde ifrågasättas och det enda konkreta det ledde till och det rörde inte alls palmemordet utan ett mord som hade begåtts på Medborgarhuset -85 tror jag, det var i november -85. Efter det så blev det oerhört turbulent, inte när det gäller själva den materiella utredningen utan i förhållande till polis och åklagare och det ledde ju sen till att regeringen beslutade att förundersökningsledningen skulle tas över av riksåklagaren och att RPS skulle biträda. Efter det blev det så, att både Anders Helin och jag hade tagit stark ställning när det gällde det här PKK-spåret och ansåg inte att det längre var framkomligt och då tyckte Axel Morath och Magnus Sjöberg att det var lämpligare att sätta in en ny åklagare på den delen och då kom Jörgen Almlblad att ägna sig åt just PKK-delen så att efter det så har jag mera fungerat som en kunskapsbank när det gäller den första tiden.

S.Marjasin: Hur länge var PKK-spåret aktuellt eller PKK-diskussionerna aktuella?

S.Riberdahl: PKK-diskussionerna var ju aktuella i omgångar. Den första gången då, då fick det ju ett abrupt slut den nittonde januari -87, i och med det här tillslaget. Sen så dök ju dom här frågorna upp igen i olika former bland annat gjordes det en utredning av om man kunde knyta PKK till brottsplatsen. Det gjorde av en kommissarie som jag inte tror är kvar inom polisen längre som heter Jerker Söderblom. Den utredningen var väldigt nyttig kanske inte så mycket från PKK synpunkt som till en ytterligare genomlysning av förhållandena Västerlånggatan, Grand, mordplatsen. Sen så kom ju Kegö in i bilden - nu har jag väldigt svårt med årtal där, jag tror att vi rör oss i -87 - och skulle titta ytterligare på PKK och det var Kegö och Barrling som drev det här. Den åklagare som avdelades för att sköta åklagarkontakterna det var just Jörgen Almblad.

Sen så, efter det och det är då när jag var överåklagare i Stockholms län, så har då Axel Morath beslutat att man ska göra en sista genomgång av PKK och se om det finns något ytterligare. Den gjordes då i den här spaningsledningens regi och med hjälp av en åklagare som heter Per Erik Larsson som tillsammans med polisen gått igenom allt material och skrivit en promemoria. Det har inte...det har väl lett till att man med kanske ännu större visshet kan säga att PKK har inte med detta mord att göra i vart fall.

S.Marjasin: PM:en som gjordes klart 1993, anser du att den är fullständig, att det är avklarat?

S.Riberdahl: Det fattas vissa saker i den men det är sånt som är av mer marginell betydelse och det beror på ommöbleringen på spaningsledningen. Det finns en kriminalinspektör som heter Ola Boija som ska göra vissa utredningsåtgärder men det är bara mer marginella saker som ska göras kolla upp vissa uppgifter som egentligen inte har bäring just till mordet men som vi ändå vill kolla upp. Jag tog reda på häromdagen att det är ännu inte gjort.

S.Marjasin: Har det kommit till någonting nytt efter den här promemorian faställdes?

S.Riberdahl: Nej, det har det inte.

S.Marjasin: Inga nya tips som har...

S.Riberdahl: Nej, det har det inte som jag känner till i alla fall jag ska reservera mig för det.

T.Holst: Eftersom det är jag som har hållit på mest med den delen så är jag väldigt intresserad av att veta om du har tagit del själv av TK- eller buggningsmaterialet?

S.Riberdahl: Ja, fram till det material som fanns fram till den femte februari -87 har jag läst allt. Sen så har jag läst så, att jag har läst alla uppgifter och det var nyttigt att göra det för där kunde man se att saker och ting kunde betyda olika saker i det här teleavlyssningsmaterialet, vilket inte är ovanligt. Jag kan bara exemplifiera det tror jag, var det TK-material som fanns före mordet där det finns en uppgift där någon har 'tvingats' och det där hade, nu kom jag inte ihåg precis hur orden hade fallit men det visade sig att 'tvinga' det betyder alltså någon form av vapen på kurdiska men den här personen som hade pratat han hade pratat svenska och turkiska och kurdiska uppblandat med varann så det han menade det var alltså det svenska ordet tvingats och då fick det alltså en helt annan betydelse som inte alls var så anmärkningsvärt som den tolkning som tolken hade gett åt det hela. Men det finns alltså exempel på väldigt mycket sånt i det här materialet som finns fram till den femte februari -87. Men sen, efter, det jag har tagit del av efteråt, det är alltså sammanfattningar, det är Söderbloms sammanfattning jag har läst, det här buggningsmaterialet, men det har jag gjort tillsammans med Jörgen Almblad för att se om, vad jag hade för synpunkter på det för att vi förstod ju inte till att börja med att det kom från en buggning utan det gavs ju andra förklaringar. Sen så har jag läst den sammanfattning nu som är från -93 så det material har jag tagit del av själv.

T.Holst: Vad har du för uppfattning då?

S.Riberdahl: Jag har den uppfattningen att det finns ju naturligtvis saker bland annat dom här bröllopssamtalen som naturligtvis kan väcka en del frågor men med teleavlyssningsmaterialet är det ju så att man kan inte dra för stora växlar ut av det. För att man kan tänka sig...man kan lyssna på ett telefonsamtal som man själv för så blir det ju ofta rätt så rapsodiskt beroende på att mottagaren är införstådd med vad man säger. Det är ju på samma sätt här. Så det som polisen betraktade som konspirativt det har jag väldigt svårt att se att det kunde förhålla sig på det sättet. Det fanns i vart fall inga säkra hållpunkter. Sen så, om man uppehåller sig vid dom här bröllopssamtalen så, var det ju så då att kurderna firar ju något som kallas Nevros, nyår, och bröllop och fest

betyder samma ord på kurdiska så att det finns förklaringar till dom här samtalen.

T.Holst: Det har ju också funnits ett förslag att det verkligen var så att man planerade ytterligare mord men att det kanske inte avsåg just Palme?

S.Riberdahl: Jag har svårt att se att man kan dra så explicita eller så tydliga slutsatser ut av det här materialet.

S.Marjasin: Kan man dra några slutsatser om huruvida det är desinformation som man har försökt plantera här?

S.Riberdahl: Det är svårt att ha någon uppfattning om det. Men jag tror att det förhåller sig med dom telefonsamtalen som med många andra som förs in i polisutredningar. Man pratar om stort och smått sammanblandat. Jag har ingen känsla av att det ska vara någon slags desinformation eller...

S.Marjasin: Jag tänker på själva begreppet PKK, att detta att man har spelat upp så stort med konspiration, att det skulle vara en desinformation från någon främmande makt exempelvis?

S.Riberdahl: Det är svårt att ha någon uppfattning om. Min uppfattning är att det här som bevisning betraktad är dom här samtalen för vaga och för allmänna för att man ska kunna dra några slutsatser i bevishänseende av dom. Sen om dom så att säga sen, om PKK spåret som sådant, är en konspiration av någon annan det har jag ingen uppfattning om. Jag kan varken säga ja eller nej därför att jag har inte den informationen.

H.Winberg: Får jag fråga, ordet bröllop har ju påståtts ha en annan innebörd också, kan man avföra det?

S.Riberdahl: Nej, jag tror inte man kan avföra det men det är väldigt, det är svårt att hävda att det skulle ha någon annan betydelse en just fest eller bröllop, det är min uppfattning. Sådana här mer långtgående spekulationer som det, tycker jag, redan då var frågan dom bär ingenstans, dom går inte att använda som bevisning överhuvudtaget. Därför att det blir mycket spekulationer och mycket som man fyller ut med egna synpunkter och som bevisning tycker jag att det är rätt värdelöst.

S.Marjasin: Får jag fråga dig, vad var det Barrling ville informera rätten

om men inte fick lov för regeringen att göra?

S.Riberdahl: Har inte en aning om. Barrling jobbade ju med PKK redan innan mordet på Olof Palme och det är möjligt att det var någonting sånt som ligger sådan sekretess på. Men det vet jag inte.

S.Marjasin: Det vet inte du. Jag tänker på källa Mats.

S.Riberdahl: Nej, källa Mats det fick vi reda på först...det här var...att det var frågan om buggning det fick vi reda på först i september -88. I april, nej, i maj -88 fick vi reda på att Ebbe Carlsson hade blandats in i det och sen att material hade tagits fram på det här sättet, det fick vi nog reda på först i september -88 som jag minns det. Det är svårt med tider.

S.Marjasin: I september -88?

S.Riberdahl: Jag har för mig att buggningen kom först, nej, att Ebbe Carlsson affären kom först och sen fick vi reda på den här buggningshistoren. För att det här materialet fanns ju på det sättet, att det fanns uppteckningar av det, men det påstås vara en person som hade lämnat dom här uppgifterna. Men det gick ju inte riktigt ihop när man tittade på uppgifterna, det stämde inte riktigt. Jag vet att jag fick reda på det ut av Jörgen Almblad som hade varit uppe på polisen.

T.Holst: Det mest så att säga hemliga föreföll ju ha varit någon slags teorier att Iran skulle givit ett uppdrag åt PKK att utföra mordet?

S.Riberdahl: Det där är, sådana uppgifter dom bedömde jag nog som mer spekulativa och svårt och få någon bäring på just in i själva brottsutredningen. Det finns ingenting att knyta an dom på när det gäller själva gärningen. Det var ju en av skillnaderna på polisens sätt i det här skedet fram till den femte februari och åklagarnas sätt att se på det att vi, polisen släppte ju väldigt fort själva brottsplatsen och Grand för att övergå till att titta på motivbilder och min uppfattning var då och är fortfarande att man måste ha en knytning mellan motivet och brottsplatsen för att man överhuvudtaget ska kunna ha någon nytta av en motivbild. Har man inte den kopplingen så kan det finnas vilket motiv som helst...

T.Holst: Både Kegö och Holmér hävdar ju såvitt jag förstår fortfarande, att det här inte är kört i botten, att den djupa analys av TK- och buggningsmaterialet som borde ha gjorts aldrig är gjord av tillräckligt

insatta personer. Har du någon uppfattning om det?

S.Riberdahl: Ja, det har jag. Jag kan inte se att man kan komma längre. Jag tror att det lätt blir spekulationer som i och för sig kan vara vackra på pappret men som inte är till någon nytta från bevissynpunkt och från spaningssynpunkt. Jag tror inte att man kan dra allt för vittgående slutsatser av uppgifter vid teleavlyssning - och buggning har vi ju till all lycka ingen erfarenhet av annat än i det här fallet så att det har jag ingen uppfattning om men det måste ju vara ännu mer, ännu svårare att så att säga, att plocka fram uppgifterna och renodla vem som säger vad. I telefon har man ju åtminstone två personer som pratar med varandra och kan höra vem som säger det ena och det andra. Sen vet man ju inte alls situationen så att jag kan inte se att man kan komma längre med det här materialet. Jag tycker man egentligen har lagt ner alltför mycket arbete på det. Det har tagit alltför stor del i utredningen .

S.Marjasin: När avslutade buggningen enligt din uppfattning?

S.Riberdahl: Vilken?

S.Marjasin: Den buggning som är inkopplad i den s.k. Ebbe Carlsson-affären alltså PKK?

S.Riberdahl: Jag kan inte svara på det. Det vet inte jag. Det finns alltså, grundmaterialet finns enligt uppgift av SÄPO inte kvar.

S.Marjasin: Har du en uppfattning om det har förekommit någon annan form av buggning från den femte februari och framåt?

S.Riberdahl: Det hoppas jag verkligen inte att det har gjort.

S.Marjasin: Det har ju antytts det på något sätt...

S.Riberdahl: Nej, det har det inte gjort, det enda är detta jag funderar på...det var kring mordet...det finns en fråga om en ryss men om det var buggning det måste jag i så fall titta på hur det ser ut. Men det är ingenting som har förekommit i, inom, utredningens ram inte på något sätt.

S.Marjasin: Ja, en fråga som är viktig, vilka beslut föranleder det här, åklagarbeslut, när det gäller PKK?

S.Riberdahl: När det gäller PKK så är vår uppfattning nu att vi ska inte

syssla med det mer nu. Vi har tittat på alla uppgifter som finns. Vi kan inte se att det finns någon koppling till mordet på Olof Palme och då har vi lagt det åt sidan.

S.Marjasin: Kommer ni att ta beslut i en nära framtid?

S.Riberdahl: Nej inte något formellt beslut utan vi lägger det åt sidan därför att förundersökningen pågår ju men just nu ska vi inte syssla med det överhuvudtaget det är min uppfattning.

S.Marjasin: Så det innebär att den kan aktualiseras när som helst?

S.Riberdahl: Ja, inträffar det någonting som gör att det finns anledning att titta på det så finns materialet där.

S.Marjasin: Man gör ingen formell avskrivning så att säga?

S.Riberdahl: Nej, man gör inte det. Det där har man diskuterat under utredningens gång hur vi ska hantera det här. När det gäller PKK-delen så finns det ju ingen person som är misstänkt. När det gällde Gunnarsson som vi var inne på tidigare så är det ju så, att där fattades det ett beslut att förundersökningen inte längre skulle avse honom. Det berodde ju på att han var misstänkt för brottet och där kan man ju diskutera hur man ska göra. Det vi gjorde det då...det går ju inte att låta en person vara misstänkt i evigheter även om förundersökningen pågår i övrigt för att det blir en ohållbar situation.

S.Marjasin: En sista fråga för mig i alla fall och det gäller Ebbe Carlsson igen. Han skrev ju ett par PM, två PM, i april -88 hur ser du på dom - trovärdigheten av dom?

S.Riberdahl: Ja, jag har väl den uppfattningen, att Ebbe Carlsson är en företeelse som inte borde ha fått funnits i den här utredningen överhuvudtaget för den var ju totalt förvirrande för utredningen när det plötsligt dök upp en sidoutredning som man då inte hade någon som helst kunskap om. Jag kan inte se att den har tillfört utredningen någonting. Det här förhöret med Bani Sadr som togs upp det har jag inte läst.

S.Marjasin: Har du inte läst dom, det var två promemorior som..?

S.Riberdahl: Nej, just det har jag inte läst. Och jag kan inte svara på varför.

S.Marjasin: Nej, för dom kom i april -88. Du hade ett förhör med Ebbe Carlsson där?

S.Riberdahl: Åklagarna fick inte tillgång till dom förrän efter elfte maj för det var först då vi fick reda på att Ebbe Carlsson överhuvudtaget fanns i utredningen. Så någon gång där -88...men jag tror inte att jag läst det jag har ingen minnesbild ut av det.

S.Marjasin: Jag tror att i det förhör som du och Almblad hade där med honom så hänvisar han till sina två promemorior?

S.Riberdahl: Ja, det gör han, men det kommer jag inte ihåg. Det är riktigt vi höll ett förhör med honom Jörgen Almblad och jag. Ja det är riktigt. Men jag kan inte svara på det för jag kommer inte ihåg det.

S.Marjasin: Det hade varit intressant att veta hur du såg på själva promemoriorna, innehållet i dem.

S.Riberdahl: Vi höll det här förhöret för att bringa reda i det och föra in materialet i utredningen.

S.Marjasin: Ja, ytterligare frågor? Ska vi försöka hinna med nästa fråga på media Nej säger du Tora.

T.Holst: Boija väntar.

S.Marjasin: Det är så här att vi har missbedömt tiden så vi har försökt att hålla sån här tajt tidsordning. Men kan vi göra så att vi får komma tillbaks till Solveig Riberdahl om mediafrågorna?

S.Riberdahl: Ja

S.Marjasin: Då kan du redovisa om det vid ett senare tillfälle. Kan vi får göra på det sättet?

S.Riberdahl: Ja, det går alldeles utmärkt.

S.Marjasin: Då tackar vi Solveig för att du var vänlig att komma hit det har varit mycket instruktivt och värdefullt. Tack ska du ha.